

HADRAT AHMAD

Översättning av:

Hadhrat Ahmad (frid vare med honom)

سيرت مسيح موعود عليه الصلوة والسلام

Ett häfte skrivet av Mirza Bashir ud Din Mahmood Ahmad, Hazrat
Khalifatul Masih II (ra).

1914

Kära läsare,

Assalamo alaikum wa rahmatullahe wa barakatuhu!

I din hand har du en biografi av en den Utlovade Messias Hazrat Mirza Ghulam Ahmad (frid vare med honom), grundaren av Ahmadiyya Muslim Jama'at. Det är oerhört viktigt för oss att studera hur han levde och lärde. Det ökar både vår kunskap om och trofasthet till vår andlige mästare.

Denna publikation är översättningen av en bok skriven av Ahmadiyya Muslim Jama'ats andre kalif, Hazrat Mirza Bashir uddin Mahmood Ahmads (ra). Det är en ära för departement Ishaat Majlis Khuddam ul Ahmadiyya Sverige att publicera boken på svenska med hans helighet, Hazrat Mirza Masroor Ahmads Khalifatul Masih V (aba) godkännande. Allhamdolillah!

Jag tackar även medlemmar som har gjort ansträngningar för att fullgöra översättningsarbetet. Boken är översatt av Mukarram Kashif Mahmood Virk sahib (Muballigh-e-Silsilah, Sadr Tasnif kommittén för MKA). Mukarram Salik Hamid sahib (Mohtamim departement ishaat) och hans arbetslag har granskat arbetet noggrant. Må Allah ge dem den bästa belöningen samt ge Jama'ats medlemmar förmågan att studera den utlovade Messias (as) personlighet och följa hans ädla exempel.

Wassalam

Khaksar

Rizwan Saleem

Sadr Majlis Khuddam ul Ahmadiyya Sverige

Tillkännagivanden

I boken “Ahmad - en livshistoria” får du lära dig om Ahmadiyya församlingen och dess grundare. Originaltiteln “Hadrath Ahmad” finns på många språk. Jag vill rikta min tacksamhet till Imam Kashif Virk som har översatt boken till svenska. Detta bidrag kommer säkerligen berika kunskapen om Ahmadiyya församlingen och dess grundare i Sverige. Jag vill också tacka Farhan Rashid som har bidragit till översättningen. Slutligen ett särskilt tack till Sadr Majlis, Rizwan Saleem som har varit drivande i detta arbete.

Jag hoppas innerligt att denna bok utgör en källa för inspiration till Er läsare. Här framläggs händelser i Hadrath Mirza Ghulam Ahmads liv. Vi får möjligheten till att följa hur samfundet grundades, den hårda oppositionen som följde och som ledde till bittra och brutala förföljanden. Låt oss lära av Ahmadiyya församlingens grundare och vilka uppoffringar som krävdes för att försvara vår tro.

Salik Hamid

Muhtamim Ishaat 20/21

Innehåll

Förord

1. **Ahmad - den Utlovade Messias**
2. **Familjen**
3. **Födelsen och barndomen**
4. **Tidig utbildning**
5. **Tjänstgöring och debatter med kristna missionärer**
6. **Avsked från tjänst**
7. **Ihågkommelse av Gud under en tid med världsliga åtaganden**
8. **Ett strävsamt liv**
9. **Faderns bortgång**
10. **Andlig träning**
11. **Självförnekelse**
12. **I allmänhetens uppmärksamhet**
13. **Oavbrutna uppenbarelser**
14. **Brahin-e-Ahmadiyya**
15. **Broderns bortgång**
16. **En framstående anhängare**
17. **Trohetseden**

18. **Den Utlovade Messias**
19. **Resor och kontroverser**
20. **En debatt med de kristna**
21. **En underlig händelse**
22. **Fredagsbönen främjas**
23. **Världsreligionernas konferens**
24. **En utmaning**
25. **Profetian om punditen Lekh Ram**
26. **Den turkiska konsuln på besök i Qadian**
27. **Ahmad och Dr. Henry Martin Clarke**
28. **Ett anbud om fred**
29. **En stor tjänst för allmän fred**
30. **Den Utlovade Messias (frid vare med honom) memorandum och förslag för de allmänna oroligheterna i Indien**
31. **Talim-ul-Islam - en högskola**
32. **Ahmadiamuslimerna sammanvävs i ett samfund**
33. **Review of Religions - en teologisk tidskrift**
34. **Den uppenbarade predikan**
35. **Undervisning i arabiska**

- 36. Grundstenen för Messias minaret - uppfyllelsen av en gammal profetia**
- 37. Framgångens begynnelse**
- 38. Martyren**
- 39. Slutligt frikännande efter stort besvär i rättssalen**
- 40. En resa till Lahore**
- 41. En resa till Sialkot**
- 42. Maulvi Abdul Karims bortgång**
- 43. Ett andra besök i Delhi**
- 44. På besök i Ludhiana och Amritsar**
- 45. Sadr Anjuman**
- 46. Politisk uppvigling och hets**
- 47. Aria Samaj-konferensen**
- 48. Finanskommissionens utsände i Qadian**
- 49. Sista besöket i Lahore**
- 50. Ett föredrag inför de förmögna**
- 51. Ett budskap om fred**

Förord

De sista åren av 1800-talet och de begynnande årtalen av 1900-talet bevittnades övergången från en tidsepok till en annan. Sedan dess har människans dagligen ökade kännedom om naturlagarna och hennes ökande behärskning av dess krafter bidragit till en ny dimension av mänskligt liv på jorden. Denna oerhörda omvälvning har frisläppt en förbryllande variation och komplexitet av problem i varje sfär av livet. Medan en slags anpassning och samordning är i gång att utarbetas i den fysiska sfären, så kämpar moraliska och andliga värderingar bevisligen en misslyckad kamp och det verkar inte finnas någon chans till att de ska kunna stå kvar stadigt, än mindre att de ska kunna frammarschera djärvt mot söndrande krafter.

Framtidsvisionerna är bleka och dystra. Att bevara dessa värderingar är främst religionens uppgift, och religionen framstår sig vara hjälplös i denna konfrontation. Troligtvis verkar det som om den snart kommer att svepas ur vägen av den så kallade modernitetens och välgångens framvällande krafter. Den bittra sanningen är att alla framsteg driver mänskligheten mot kaos och undergång, snarare än mot säkerhet och välgång. Det fysiska och det materiella har blivit människans enda intresse och sysselsättning. Hon blir fullständigt hänförd, och har ingen tanke om att spara för morgondagen och för livet Hädanefter. Men, vad gynnar det en människa om hon så förvärvar hela världen men förlorar sin egen själ?

Finns det då ingen hjälp, då även vägledarna och förmyndarna av själen börjar avfärda Gud Självt genom att påstå att Han inte är förmer än det centrala av vårt väsen, och djärvt proklamerar: "Gud är död"?

Förvisso, så finns det: *"Allah - det finns ingen Gud förutom Han, den Levande, den Självbeständige och Allbevarande. Slummer övertar Honom inte, och inte heller sömn. Allt som finns i himlarna och i jorden tillhör Honom. Vem kan medla (för någon) med Honom utan Hans tillåtelse? Han känner till det som finns framför dem och det som finns bakom dem, och de omfattar ingenting utav Hans kunskap förutom det som Han önskar. Hans*

kunskap breder ut sig över himlarna och jorden, och deras omhändertagande tröttnar inte ut Honom, och Han än den Höge (och) den Store. (Qur'anen 2:256)

Om detta är fallet, varför uppenbarar inte Gud Sig Självt i denna tid likt Han gjort i det förflutna? Varför är Hans egenskaper inte i funktion idag, likt de var förr? När det sägs: 'Gud är död', varför utropar inte Gud: 'Det är Jag inte, Jag är den Evigt Levande, den Självtbeständige och den Allbevarande?

Guds egenskaper är eviga och ständigt funktionerande. Han uppenbarar Sig idag likt Han gjorde förr, och genom samma symbolik förser Han med vägledning, lämpad för alla olika slags förutsättningar och under alla tider. Han uppenbarar Sig ständigt för dem bland Hans tjänare som strävar efter Honom.

Alla förutsättningar och svårigheter av denna epok ligger öppna inför Honom, och Han har genom Sin perfekta visdom tillgodosett för dem alla. Men Han har överlåtit det fria valet till alla Sina varelser att anta och följa vägen till vägledning och säkerhet, eller den till felsteg och ruin.

Den omfattande vägledningen finns bevarad i Qur'anen, den verbala uppenbarelsen som förunnades Islams Profet (frid vare med honom) under en period av 22 år (610-632). Qur'anen förutsade den andliga återkomsten av den Helige Profeten under en senare tid (62:4). Förvisso har den andliga återkomsten av många profeter, likt Jesus Kristus, Buddha och Krishna förutspåtts i olika skrifter och heliga böcker tillhörande olika religioner, och tiden för deras ankomst verkar ha varit densamma, nämligen slutet på 1800-talet enligt kristen tideräkning. Så, en omedelbar reflektion skulle leda till att alla dessa profetior skulle finna sin uppfyllelse i ankomsten utav en och samma person, eftersom sanningen är odelbar, och att mänsklighetens vägledning och botemedlet för tidens brister måste vara enhetliga, omfattande och konsekventa.

Den utlovade var Mirza Ghulam Ahmad av Qadian (1835-1908). Han mottog sin första uppenbarelse år 1876, och de fortsatte med ökande intensitet tills hans bortgång (26:e maj, år 1908). Han var en uppriktig och hängiven tjänare till Islams Heliga Profet, en person med ett obefläckat liv och av högsta andliga beskaffenhet. År 1891 proklamerade han att Gud uppenbarat för honom att han var den Utlovade Messias av den senare tiden. En utav hans uppenbarelser beskrev honom som

جَرَى اللّٰهُ فِي حُلِّ الْأَنْبِيَاءِ

dvs *Allahs förkämpe i profeternas dräkt*. Han tillkännagav att en utav hans grundläggande uppgifter var att genom den Heliga Qur'anen, i enlighet med uppenbarelserna han mottog, framlägga vägledningen som människan var i behov utav för epoken som stod framför henne, som han beskrev hade samma relation till denna era likt den hade till Adams era. I genomförandet av denna uppgift presenterade han en bred och till synes obegränsad skatt av kunskap, filosofi, vägledning, visdom och sanning från Qur'anen inför sökarnas häpnadsfulla ögon. I själva verket uppvisade han ett nytt och praktfullt spiritueellt universum som fanns bevarat i Qur'anen. De moraliska och andliga värderingarna som instiftades av Qur'anen och som illustrerades i sin fullkomlighet av den Helige Profeten återupplivades genom honom, så att människor inte bara kunde gynnas genom hans föreskrifter utan även genom hans exempel. Kortfattat var han utsedd till att framföra Guds gensvar till den omfattande komplexiteten av den kommande epokens problem.

Han åtnjöt gemenskap med sin Skapare, och visade vägen till denna gemenskap för alla sökare, så att hans anhängare världen över än idag är välsignade med denna upplevelse och vittnar om den.

Hans profetior fortsätter att uppfyllas i alla världsdelar, och bevittnar hans rättfärdighet och sanningen i hans anspråk.

Vägledningen han framlagt har visat sig vara frälsningen för miljontals människor, som den försett med sinnesfrid och inre välbefinnande, i en värld omgiven av oroligheter och alla slags vedermödor.

Denna bok framlägger några utav händelserna i hans karriär i ett nötskal med ögonblick ur hans liv och karaktär, som är ofullkomliga för att tillgodose den entusiastiska och ivriga nyfikenheten hos en lärd eller en sökare, men bättre än ingen information alls. Detta häfte skrevs på urdu av hans son och andre efterträdare, Sahibzadah Mirza Bashir-ud-Mahmud Ahmad (1889-1965) år 1916, endast åtta år efter Ahmads bortgång, och publicerades första gången på engelska år 1917. Detta datum bör hållas i minnet av läsaren för att undanröja missförstånd och förvirring. Författaren själv var uppfyllelsen av en av den Utlovade Messias största profetior, uttalad och vida publicerad i februari 1886. Han blev samfundets överhuvud i mars 1914, och ledde rörelsen, genom hård opposition vilket stundom växte till bittra och brutala förföljelser, från framgång till framgång ända tills sin bortgång i november år 1965.

Zafrullah Khan¹

Juli 1967

¹ Zafrullah Khan är en välkänd politiker, diplomat och jurist. Han var Pakistans förste utrikesminister, och blev senare huvuddomare vid den Internationella Domstolen i Hag (1954-1961), och tjänstgjorde en tid som president i FN:s Generalförsamling (1962-1963).

Förord

På grund av Ahmadiyyasamfundets oavbrutna framgång och dess spridning i alla världens hörn, så funderar många människor som inte vet något om församlingen på att bekanta sig med den. Men eftersom de inte kan läsa mer detaljerade böcker, så avsåg jag att skriva ett häfte som kort beskriver dess grundares liv. Den kan tjäna som en vägledning till den sanne sökaren, med Guds nåd, och motivera dem till ytterligare efterforskningar, och bereda vägen för de som träder in i det himmelska riket. I detta häfte kommer följande ämnen att behandlas:

Ahmadiyya Samfundets grundares liv

Hans personlighet

Hans anspråk och argument

Hans motgångar

Hans profetior

Hans bedrifter

Hans grundade samfund

1. Ahmad - den Utlovade Messias

Ahmad, grundaren av Ahmadiyyasamfundet, fullständiga namn var Mirza Ghulam Ahmad. Han härstammade från Qadian, en by belägen 18 kilometer från tågstationen av Batala, 56 kilometer från Amritsar och cirka 112 kilometer öster om Lahore. Han föddes år 1835 i samma by. Hans far hette Mirza Ghulam Murtaza. Han föddes som tvilling på en fredag, tillsammans med en flicka som dog en kort tid efteråt. Innan en fortsatt skildring av hans liv vore det nödvändigt att återge en kort bakgrund av den familj vari han föddes.

2. Familjen

Hans familj var högt aktad i området och härstammade från Barlás, som var farbror till härskaren Tamurlane. När denne härskare erövrade Kush (ett område i Afghanistan), som då styrdes av hans farbror, så flyttade den senare med sin familj Barlás till Khorasan. Där levde familjen under en lång tid. I det tionde århundradet efter *Hijra* (den islamiska tideräkningen), motsvarande början av 1500-talet, så migrerade en medlem utav familjen med namnet Hadi Bég av oklara skäl till Indien med cirka 200 personer, och slog sig ner vid en plats nära floden Biyás. Han grundade en by 15 kilometer från floden och döpte den till Islampur (dvs. Islams stad). Eftersom han var en mycket erfaren person, utvaldes han av den centrala regeringen i Delhi till Qazi (domare) för denna del utav landet. Utnämningen bidrog till att byns namn ändrades från Islampur till Islampur Qazi, vilket underströk att det var sätet för den lokale domaren.

Stegvis enligt allmänt språkbruk så försvann Islampur och endast Qazi återstod, som lokalt uttal ändrade till Qadi och slutligen blev Qadian. Byn fortsatte att vara familjens säte, och även fast de levde långt från imperiets huvudstad Delhi så behöll medlemmarna av denna familj sina högt uppsatta ämbeten under mogulernas imperium. Även då mogulerna försvagades och Punjab uppdelades i mindre län behöll denna familj sitt självstyre av Qadian och områdena omkring, som sträckte sig över cirka 95 kvadratkilometer. Då kom sikherna till makten och de från Ramgarh förenade sig med några utav grannfamiljerna och inledde ett fälttåg mot Qadian. Ahmads farfars far lyckades hursomhelst avslå deras anfall under sin livstid, men under styret av hans son reducerades territoriet så att endast byn Qadian – som vid denna tid var likt ett fort omgärdat av en vallgrav - kvarstod kvar i familjens ägo.

På grund av några utav bybornas förräderi intogs så småningom även denna bygd av sikherna, och alla familjemedlemmar, manliga såväl som kvinnliga, blev tillfångatagna. Efter en tid tillät sikherna dem att ge sig av

och de flyttade då till Kapurthala, där de kvarblev under ett antal år. När Maharaja Ranjit Singh hade fört alla små byhövdingar under sitt styre så återförde han en betydande del av familjens marker till Ahmads far, som tillsammans med sina bröder ingick i Maharajans armé. När britterna trängde undan sikhernas styre så beslagtogs familjens marker åter, men Ahmads far beviljades äganderätt över byn Qadian och erkändes som den högste landshövdingen av två angränsande byar. Följande utdrag från 'Punjab Chiefs' av Sir Lapel Griffen och överste Massey är relevanta i detta sammanhang:

"Under 1530, det sista året av härskaren Babars välde, emigrerade Hadi Bég, en mogul från Samarkand, till Punjab och bosatte sig i distriktet Gurdaspur. Han var en lärd man och utnämndes till Qazi, eller huvudomare, över 70 byar i Qadians närområden, byn som han sägs ha grundat och som han gav namnet Islampur Qazi, från vilket Qadian bildats genom en naturlig förändring. Under flera generationer innehade familjen ansvarsfulla ämbeten under det imperialistiska styret, och det var bara när sikherna blev starka som de hamnade i fattigdom. Gul Muhammad och hans son Ata Muhammad utkämpade ständiga tvister med Ramgarhya och Kanhaya Misals, som härskade över markerna i Qadians närområden. Till sist, då han förlorat alla sina egendomar, drog Ata Muhammad sig tillbaka till Begowal, där han i stillhet levde under Sardar Fateh Singhs Ahluwalias beskydd under tolv år. Vid hans bortgång bjöd Ranjit Singh, som hade beslagtagit alla Ramgarhiya Misals marker, in Ghulam Murtaza till att återvända till Qadian, och återförde en stor del utav hans förfäders egendom till honom

Han ingick sedan med sina bröder i Maharajans armé och tjänstgjorde på föredömligt vis på Kashmirfronten och andra platser. Under Nao Nihal Singh, Sher Sing och Darbars eror anlätades Ghulam Murtaza ideligen för tjänster. År 1841 skickades han med general Ventura till Mahadi och Kulu, och år 1843 till Peshawar som befäl av ett infanteriregiment. Han

utmärkte sig själv i Hazarat vid tiden för revolten där, och när revolten år 1848 bröt loss förblev han trogen sin regering och stred vid dess sida. Även hans bror Ghulam Muhy-ud-Din tjänstgjorde väl under denna tid. När Bhai Maharaja Singh marscherade med sina styrkor mot Multan för att understödja Divan Mul Singh, så ökade Ghulam Muhy-ud-Din tillsammans med andra byherrana Langar Khan, Sahiwal och Sahib Khan Tiwana, den muslimska befolkningen, och tillsammans med Misra Sahib Dayals styrka angrep han rebellerna och besegrade dem helt och hållet, och trängde ut dem till Chenab där uppemot 600 dog. Vid annekteringen vidmakthölls familjens jagirer, men en pension på 700 rupier (Rs. 700) beviljades Ghulam Murtaza och hans bror, och de återfick äganderätten av Qadian och de närliggande bygderna. Familjen utträttade utmärkta tjänster under upproret 1857. Ghulam Murtaza bidrog med många män, och hans son Ghulam Kadir tjänstgjorde i general Nicholsons styrka när denne officér besegrade upprorsmakarna i den 46:e Inhemska Infanteriet som hade flytt från Sialkot, vid Trimughat. General Nicholson gav Ghulam Kadir ett certifikat som konstaterade att familjen från Qadian år 1857 hade visat större lojalitet än någon annan i distriktet.

Ghulam Murtaza, som var en skicklig läkare, avled år 1876 och efterträddes av sin son Ghulam Kadir. Den senare var alltid aktiv med att stödja de lokala myndigheterna, och hade erhållit många certifikat från administrativa officerare. Han tjänstgjorde en tid som huvudförvaltare på distriktskontoret i Gurdaspur. Hans ende son dog i sin ungdom, och han adopterade sin brorson Sultan Ahmad, som sedan Ghulam Kadirs bortgång 1883 anses vara familjens överhuvud. Mirza Sultan Ahmad ingick i regeringens tjänst som Vice Tahsildar² och är för tillfället biträdande kommissionär.

² Tahsildar avser chefstjänst inom skattemyndigheten. (Översättaren)

Mirza Ghulam Ahmad bör även han nämnas; Ghulam Murtazas yngre son och grundaren till den anmärkningsvärda religiösa rörelsen känd som Ahmadiyya. Han föddes år 1835 och han fick en utmärkt utbildning, och 1891 proklamerade han sig själv vara den muslimska religionens Utlovade Mahdi eller Messias. Eftersom han var en skicklig teolog och debattör vann han över ett stort antal anhängare till sin lära, och Ahmadiyya Sekten hävdar nu att de har så många som 300 000 anhängare i Punjab och andra delar utav Indien. Mirza var författaren av många verk på arabiska, persiska och urdu, vari han kämpade mot lärorna om Jihad, och dessa tros ha ett anseende inflytande bland muhammedaner.

Hans liv var under många år stormigt, eftersom han ständigt var involverad i dispyter och rättstvister med sina religiösa opponenter. Men vid datumet för hans död som inträffade år 1908, hade han uppnått en position där han även förfogade över respekten av de som motsatte sig hans åsikter.

Rörelsens huvudkvarter finns fortfarande i Qadian, där Anjuman-e-Ahmadiyya har grundat en stor skola och en tryckpress för spridning av nyheter relaterade med rörelsen. Den andlige efterträdaren av Mirza Ghulam Ahmad är Maulvi Nur-ud-Din, en välkänd läkare som under några år tjänstgjorde hos Maharajan av Kashmir. Få bland Ghulam Ahmads egna släktingar följer hans läror.

Familjen äger hela den stora byn Qadian med privata rättigheter, och uttaxerar även feodalskatt på fem procent av intäkterna från tre närbelägna byar.'

**[The Panjab Chiefs, Sir Lepel H. Griffin
(1865 Edition), s. 381]**

3. Födseln och barndomen

Jag fortsätter nu med att återge händelserna i Ahmads liv. Jag har redan nämnt att han föddes någon gång under 1835, vilket utgjorde en höjdpunkt i faderns karriär. Innehavet av hans jagirer och hans rang i Maharajans armé hade gett honom en god position i livet. Det var, hursomhelst, Guds vilja att Ahmad skulle fostras i förhållanden som skulle rikta hans uppmärksamhet mot Gud. Blott fem år efter hans födsel dog Maharaja Ranjit Singh, och i och med hans död började sikhernas styre dala. Detta utsatte Ahmads far för en rad missöden, som nådde sin höjdpunkt vid tiden för brittiskt styre i Punjab då hans egendomar beslagtogs. Och även då han spenderat tusentals rupier i sin strävan för att återta sina distrikt, så var hans försök dömda att misslyckas. Bedrövelsen efter detta fortsatte att plåga honom ända tills hans bortgång. Detta finns omnämnt i en utav Ahmads böcker. Han skriver:

"Min far var på grund av sina motgångar oftast sorgsen och bekymrad. Han hade spenderat nära 70.000 rupier i rättsärenden som till sist slutade med nederlag, eftersom våra förfäders bygder sedan länge hade fallit ur vår ägo, och tanken att de skulle gå att återföra var meningslös. På grund utav detta misslyckande levde min ärade bortgångne far sitt liv i djup sorg, bedrövelse och bekymmer. Och genom att bevittna dessa omständigheter fick jag möjligheten att genomgå en god personlig förändring, eftersom intrycket av min ärade fars bittra liv gav mig lärdom om det anspråkslösa liv som är rent från världsliga befläckelser. Även om några utav Hazrat Mirza Sahibs byar fanns kvar i hans ägo, samt att en årlig belöning från brittiska styret hade fastställts och även pensionen från tjänstens dagar kvarstod, så var vad som erbjöds obetydligt i detta avseende jämfört med vad han en gång i tiden åtnjöt. På grund av detta var han alltid bedrövad och sorgsen, för han tänkte att om jag gjort samma strävan för tron som jag strävat för detta smutsiga liv så hade jag idag kanske varit tidens helgon. [...] Ångesten av att gå tomhänt inför Allah den Allsmäktige övertog

honom alltmer under hans sista år. Han sade ofta sorgset att: 'Jag har förslösat mitt liv i strävan efter fåfängan av denna värld.'³

Utifrån detta utdrag som Ahmad har skrivit om sin far under tiden för sin egen barndom så framgår det att de förhållandena under vilka hans tidiga fostran ägde rum anordnades på ett sådant sätt av Gud att en förkärlek för världen aldrig skulle finna någon plats i hans hjärta. Det stämmer att de omständigheterna hans far och hans bror då åtnjöt var sådana att de världsligt sett var ärade och framstående, och att myndigheterna behandlade dem med respekt och hänsyn. Hursomhelst var deras omsorg för materiella fördelar, deras livslånga strävan för detta ändamål samt deras misslyckande i att återföra det som de ansåg sig vara berättigade till på grund av deras familjestatus, tillräckligt för att ge Ahmads rena och obefläckade hjärta intrycket att livet i detta liv är obeständigt och att man till sist måste avlägga sin räkenskap hos Skaparen. Detta lärde han sig under sin barndom, och han lärde sig det så väl att han inte glömde det ända till sitt sista andetag. Även om världen närmade sig honom med sin mest förföriska dräkt och försökte locka bort honom från hans väg, så riktade han inte minsta lilla uppmärksamhet mot den. När han väl tagit avsked från den var det för att aldrig återförenas.

Under sin barndom hade Ahmad alltså fått uppleva ett sådant dystert exempel i hans fars liv, att det för alltid släckte hans tycke för denna värld. Från mycket tidig ålder var hans sinnelag fokuserat på att vinna den Allsmäktiges välbehag. Hans biograf, Yakub Ali, återberättar en mycket anmärkningsvärd händelse från hans barndom då han vid ett tillfälle uppmanade en jämnårig flicka som han senare gifte sig med: 'Be för mig, du arma, att jag ska få bönens nåd.' Från denna korta uppmaning kan vi urskilja vilka slags känslor som reste sig i hans hjärta under tidig ålder, och

³ Från boken *Kitab-ul Bariyyah* av Hazrat Mirza Ghulam Ahmad (frid vare med honom)

inse att hans enda önskan även då var Gud Allena. Därutöver kan vi observera den insikt som han utvecklat under dessa barndomsår. Han hade förstått att endast Gud hade makt att uppfylla alla önskningar, och insåg att även bönens nåd är en sådan gåva som endast Gud kan utdela. Längtan efter bönens nåd och insikten att endast Gud Allena kunde tillfredsställa sinnet hos ett barn omgivet av unga och gamla som hängav sig åt världslighet, är ett bevis på att hans hjärta var rent från världslig befläckelse och att han mottog en himmelsk hjälp för att göra en enorm förändring i världen.

4. Tidig utbildning

Ahmad föddes under en period då ringa omtanke gavs åt utbildning. Under sikhernas era är det allmänt känt att en person som mottagit ett brev från en vän fick försätta sig i stor möda för att få det uppläst för sig själv, och många brev förblev länge olästa. Många ur aristokratin kunde varken läsa eller skriva livet ut. Men eftersom Gud avsåg tilldela honom ett storslaget uppdrag, så lät han inpränta idén om att utbilda honom i hans fars sinne. Så även fast det var en tid av allmän okunnighet och trots alla världsliga bekymmer som fadern stod inför, så lät han inte försumma att ge Ahmad en utbildning som var passande för den tiden. Ahmad var fortfarande ett barn när hans far anlidade en lärare vid namnet *Fazl Ilahi*. Från honom lärde han sig att läsa den Heliga Qur'anen och några persiska böcker.

När han blev tio år gammal anlidades en annan lärare, *Fazl Ahmad*, som var en mycket from man, och enligt Ahmad själv undervisade han flitigt och tillgivet. Hos honom läste Ahmad några få böcker om arabisk grammatik.

När han blev 17 eller 18 år gammal fick han ännu en lärare vid namnet *Gul Ali Shah*. Hos honom lärde Ahmad sig ytterligare arabisk grammatik, och studerade även några verk om logik och filosofi. Han läste även ett fåtal böcker om medicin under sin fars vägledning, som själv var en skicklig naturläkare. Denna undervisning ansågs vara mycket god i förhållande till den tid han levde i, men i själva verket var det ingenting i förhållande till det arbete han ännu skulle uträtta. Jag^{*} har själv sett några utav de personer som studerade tillsammans med honom hos de lärare som hans far anlitat, och de var män med mediokra färdigheter. Även lärarna som anställdes för hans undervisning hade ringa lärdom, för under denna tid var utbildning näst intill obefintlig och någon som läst några böcker på persiska och arabiska ansågs vara mycket lärd.

Således var varken omständigheterna eller lärarna som han fick sådana att de kunde förse honom med en nödvändiga förberedelser för sitt livs stora

uppgift. Färdigheten han uppnådde var endast att han kunde läsa persiska och arabiska, och förmågan att uttrycka sig flytande i det förstnämnda och begränsat i det senare. Mer utbildning än så fick han inte. När det gäller religiös utbildning, så fick han föga utav detta från någon utav hans lärare. Han var, hursomhelst, förtjust i att studera. Han brukade sitta i sin fars bibliotek under så många timmar att hans far brukade förebrå honom eftersom han fruktade att Ahmad skulle skada sin hälsa, samt att avleda honom från detta så att han kunde bistå honom i olika världsliga åtaganden.

5. Tjänstgöring och debatter med kristna missionärer

När han hade avklarat sin utbildning så hade det brittiska styret befasts i Punjab. Upprorets turbulenta tid hade förflutit, och människor insåg att välståndet fanns i det brittiska styrets tjänst. Således ansökte många unga män från ädla familjer om administrativa ämbeten. Liknande eftertanke, samt insikten om att den unge mannen saknade intresse i familjeegendomens angelägenheter, fick hans far till att uppmana honom om att söka statlig tjänst hos regeringen. Han flyttade då till Sialkot där han fick anställning i den biträdande guvernörens kontor. Hursomhelst fortsatte han att hänge sin fritid åt litterära och religiösa sysselsättningar, och efter arbetet på kontoret tillbringade han sin tid i studier, undervisning och religiösa diskussioner. Hans fromhet och rättfärdighet gjorde ett djupt intryck i omgivningen, och även fast hans ålder inte var mer än 28-30 år så vördades han av många muslimska och hinduiska äldre. Han var mycket tillbakadragen och tillbringade mestadels sin tid inomhus. Detta var en period då den kristna missionen hade påbörjat sina verksamheter i Punjab och muslimerna, som var obekanta med deras aggressiva metoder, led ofta nederlag mot dem. Men närhelst Ahmad deltog i diskussionen, så fick de kristna dra sig tillbaka. Detta ledde till att han blev högt uppskattad bland sådana missionärer som sökte efter sanningen, den inbördes trosskillnaden till trots.

Britternas triumf ansågs av missionärerna vara en upptakt till deras egen framgång, och de föreställde sig att det brittiska styret med våld skulle tvinga muslimerna att acceptera kristendomen. Detta framgår utav en granskning av de böcker som de vid denna tid publicerade mot islam. De avhöll sig inte från att använda det mest vulgära språket mot islam och dess helige grundare; till den grad att de brittiska myndigheterna medgav att det inte vore förvånande om upproret från 1857 skulle upprepas till följd utav detta. Dessa omständigheter fortgick till dess att missionärerna insåg att Indien regerades av den Brittiska Kronan och inte av

missionärerna, samt att drottning Viktorias regering inte alls förespråkade kristendomens spridning med våld eller förolämpandet av religiösa känslor hos någon del av befolkningen.

Kortfattat var relationerna mellan muslimer och kristna mycket spända, och missionärernas hövlighet var endast riktad mot dem som tillmötesgick deras propaganda. Men deras vrede visste inga gränser mot dem som ifrågasatte dem. Men Ahmads redbarhet, uppriktighet och fromhet hade gjort ett mycket gott intryck hos präst Butler, missionären av Sialkot, trots att Ahmad hyste en vaksam beaktning över sin tro och inte föll för någon i religiösa kontroverser. Butler hade insett att han inte kunde vinna över honom till sin tro, snarare att han själv mycket väl kunde övertygas av sin rival. Han må även ha förnärmats av sin rivals intellektuella överlägsenhet. Trots detta behandlade Butler honom på ett sätt som vanligtvis inte avsågs för religiösa opponenter. Detta demonstrerades när han skulle resa tillbaka till England. Butler kom då på besök i stadsombudsmannens kontor och sa att han önskade ta farväl av Mirza Ghulam Ahmad. Han slog sig ner vid honom och samtalade en stund, och tog sedan farväl.

6. Avsked från tjänst

Ahmad förblev ytterst motvilligt vid sin tjänst under fyra år. Till sist, med sin fars godtycke, tog han avsked och återvände hem. Sedan tog han på sin fars begäran ansvar för de rättsfall som var anknutna till familjens egendom. Men hans tankar kretsade aldrig kring sitt arbete. Då han skattade lydnad för sina föräldrar mycket högt gjorde han som han blev tillsagd, men han hade inget personligt intresse för denna sysselsättning. Ibland brukade han efter att ha förlorat ett mål återvända hem gladlysten, varpå folk antog att han haft framgång. Men vid vidare efterfrågan visade det sig att fallet var det motsatta. När han frågades om sin gladlynthet brukade han svara att han gjort sin del och att utgången låg i Allahs händer, men nu när angelägenheten väl var avklarad kunde han återigen sysselsätta sig med ihågkommelse av Allah.

Detta var en konfliktartad period i hans liv. Hans far önskade att han antingen skulle sysselsätta sig med ärenden rörande familjens egendom eller att han skulle finna en anställning. Han var ovillig mot bägge dessa förslag. Detta resulterade ofta till pikar och åtlöje. Hans mor var en sköld för honom så länge hon levde, men efter hennes bortgång blev han ständigt förebrädd av sin far och sin bror. De ansåg att hans likgiltighet inför världsliga ärenden berodde på lättja. Ibland gav hans far uttryck för sin oro och undrade hur Ahmad skulle klara sig efter hans död. Tanken att han skulle vara beroende av sin bror var plågsam för honom. Ibland brukade han irriterat kalla sin son ”mulla” (bypräst), och uttrycka sin häpnad över att en sådan person fötts i familjen. Men han hyste även stor respekt för Ahmad, och vid de tillfällena då minnet av hans världsliga misslyckanden blev akuta brukade han visa sin tillfredsställelse över sonens hängivenhet i religiösa strävanden och säga: 'Det sanna strävandet är det som min son sysselsätter sig med'. Men dessa tillfällen var sällsynta, och eftersom hela hans liv hade tillbringats i världsliga åtaganden var hans sinnelag oftast frustrerat.

Faderns attityd kunde hursomhelst inte påverka sonens uppförande, som ibland brukade sitta med sin far och läsa upp delar från Qur'anen och Hadith. Detta var en egendomlig syn; far och son var på skilda vägar, och var och en försökte få över den andre på sin sida. Fadern önskade att på alla vis få sin son att anta hans perspektiv och se honom sysselsätta sig i världsliga affärer. Sonen önskade se sin far befriad från världens illavarslande sysslor och fyllas med kärlek till Gud. Kort sagt var detta ett spektakel som inte kan beskrivas heltäckande i skrift. Var och en är fri att föreställa sig detta enligt sin egen föreställning.

Vid denna tid togs frågan om tjänstgöring återigen upp. Ett anbud hade kommit om att anställa honom som ordförande av utbildningsdepartementet i Kapurthala. Han avslog detta, och beslöt sig för att stanna med sin far på grund av den senares tilltagande motgångar och bekymmer och för att stötta honom i hans affärer, hur besvärligt detta än skulle bli. Det stämmer att han inte hade något intresse för dessa affärer, men enbart för att uppfylla sin fars önskan och för att göra hans sista dagar så behagliga som möjligt så uträttade han plikttroget detta arbete, även om framgång eller misslyckande var obetydligt för honom själv.

7. Ihågkommelse av Allah under en tid av världsliga åtaganden

Även om Ahmad var upptagen med att hjälpa sin far i hans världsliga affärer, så var hans sinnelag riktat mot sin Skapare. Minsta lilla tid han kunde undvara tillbringade han i ihågkommelse av Allah. Under de många resor han fick göra i anslutning till dessa ärenden, försummade han aldrig att förrätta böerna vid dess rätta tidpunkter. Även under pågående rättegång försummade han inte bönen. En gång hade han inställt sig vid domstolen för en rättegång som var av betydelse och även hade inflytande över andra rättsprocesser och vari ett gynnande beslut skulle säkra honom många fördelar. Medan domstolen var upptagen med att höra på andra målsäganden, höll tiden för bönen på att passera. Han överlämnade sitt eget rättsfall till Allah, och drog sig tillbaka till en avlägsen plats där han tvgade sig och påbörjade sin bön i skuggan av ett träd.

Medan han var upptagen med detta inkallades han av domstolen. Men han fortsatte ostört med sin bön och brydde sig inte om tillropet. När han avklarat sin bön var han övertygad om att målet hade beslutats till motpartens fördel. Han gick in i domstolen och fick veta att målet hade avslutats. Ahmad frågade om beslutet, och fick veta att domaren redan hade beslutat efter att ha studerat målet och dömt till hans fördel. Således hade Gud själv varit hans advokat i detta rättsfall.

Han var alltså anställd för att utföra dessa världsliga åtaganden mot sin egen vilja, även om detta arbete egentligen var i hans eget intresse eftersom han var sin fars arvinge och således skyddade sin framtida egendom. Denna likgiltighet inför sina personliga intressen var ett resultat utav att han avlägsnat sig från världen och var helt inriktad mot Gud.

8. Ett strävsamt liv

Även om han var likgiltig inför världsliga åtaganden, så var han inte lättjefull, utan det motsatta. Han var van vid strävsamhet. Han älskade enskildhet, men var aldrig rädd för hårt arbete. När han behövde ge sig av på en resa, så brukade han låta sin betjänt bestiga riddjuret och gick själv bredvid i cirka 40 kilometer för att nå sin destination. De flesta av hans resor inom närområdet var alltid till fots. Han använde sällan något färdmedel. Denna vana att gå till fots återstod ända till hans sista dagar. Efter att ha blivit över 70 år gammal och då även många allvarliga sjukdomar slagit in, brukade han fortfarande promenera 8-12 kilometer dagligen. I sina yngre dagar brukade han gå upp före morgonbönen (som förrättas 75 minuter innan soluppgången) för att gå på en promenad till Wadala (som är beläget på vägen till Batala, cirka 9 kilometer från Qadian).

9. Faderns bortgång

Ahmad var strax över 40 år gammal när hans far insjuknade år 1876. Även om sjukdomen inte var allvarlig, så fick han följande uppenbarelse på arabiska: *وَالسَّمَاءِ وَالطَّارِقِ* ; 'Vi kallar det som kommer att inträffa under natten till vittne', och han förstod att uppenbarelsen förutsade hans fars bortgång som skulle inträffa efter skymningen. Detta var den första verbala uppenbarelsen han mottog, även om han innan upplevt många sanna drömmar vars detaljer besannades vid deras angivna tider och som även många hinduer och sikher hade bevittnat. Genom denna uppenbarelse verkar det som om Gud med ömhet önskade att tala om för honom att hans jordiska far snart skulle lämna honom, och att Gud Själv nu skulle bli hans Himmelske Fader.

Således var den första uppenbarelse Ahmad fick gällande hans fars bortgång. Nyheten var naturligtvis smärtfylld och gjorde honom sorgsen, och tanken slog honom om hur han skulle klara sig efter att hans far gått bort. Då fick han ännu en uppenbarelse, där Gud tröstade honom och fullständigt stillade hans fruktan. Händelsen är bäst beskriven av den Utlovade Messias (frid vare med honom) själv. Han skriver:

"När jag gavs nyheten om att min far kommer att gå bort efter solnedgången, så kände jag av naturliga skäl smärta. Och eftersom vårt livsuppehälle mestadels var anknutet till hans liv, och att han mottog en pension från det brittiska styret och även en stor summa i belöning som var villkorligt med hans liv, så slogs jag av tanken om vad som skulle inträffa efter hans död, och en rädsla uppstod i hjärtat om att vi kanske får utså dagar i trångmål och plåga. Och denna tanke förflöt likt ett blixtnedslag under en sekund, och omedelbart uppenbarades det en andra gång under nedsatt medvetande: *أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ*, alltså: 'är Gud inte Tillräcklig för Sin tjänare?' Genom denna uppenbarelse blev uppstod en oerhörd lättnad i hjärtat, som om ett allvarligt och hemskt sår omedelbart läkts av en salva. När jag fick den andra uppenbarelsen att *أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ*, så förstod jag

direkt att Gud inte kommer att låta mig gå till spillo. Jag skrev då ner orden och gav pappret till en hindu kshatriya vid namnet Malawamal, som är bosatt i Qadian och ännu vid liv. Jag talade även om hela berättelsen för honom, och skickade honom till Amritsar så att han med hjälp av Hakim Maulvi Muhammad Sharif Kalanauri kunde få uppenbarelsens ord ingraverade i en sten och formad till ett sigill och hämta det till mig. Jag valde honom för detta ärende enbart för att göra honom och Maulvi Muhammad Sharif till vittnen av denna stora profetia. Således färdigställde Maulvi Muhammad Sharif detta sigill till en kostnad av 55 rupier och skickade det till mig, och det finns fortfarande kvar hos mig.”

[ur boken *Haqiqatul Wahy*]

Så under samma dag som Ahmads far gick bort mottog han en uppenbarelse om denna händelse några timmar innan skymningen, och den ledsagades av en försäkran från Gud att han inte behövde oroa sig eftersom Gud Själv skulle försörja honom. Senare på kvällen avled hans far, och ett nytt kapitel av hans liv började.

Den egendom som hans far lämnade efter sig bestod utav några hus och butiker i Batala, Amritsar och Gurdaspur, och även hus, butiker och marker i Qadian. Ahmad och hans bror var de enda arvingarna till egendomen, och enligt muslimsk lag var bägge berättigade till hälften vardera - en inkomst som skulle vara tillräcklig för att tillfredsställa hans blygsamma behov. Han frågade hursomhelst inte sin bror om en uppdelning av egendomen, utan överlämnade tillsynen helt och hållet till honom och tillfredsställde sig med det som hans bror gav honom utav intäkterna. Således intog hans broder positionen av hans far för honom. Men eftersom brodern var anställd och vistades i Gurdaspur, så fick Ahmad utstå avsevärda svårigheter och lida brist på dagliga behövligheter. Dessa svårigheter fortsatte ända till broderns bortgång.

Detta var en tid av prövning för honom. Det tålamod och den själsstyrka som han uthärdade dessa prövningar med var ett uppenbart bevis på hans storsinnet. För även om han var berättigad till en likvärd uppdelning av den egendom hans far efterlämnat så avstod han från att utkräva sin andel, då han såg sin brors intresse för världsliga ting medan han var tillfreds med sitt existensminimum. Det stämmer att hans bror på sitt eget vis försökte uppfylla hans behov och även hyste en slags tillgivenhet mot honom, men eftersom de båda personligheterna var så olika fanns det gott om utrymme för missförstånd.

Hans bror ansåg honom i själva verket vara en reaktionär med lata vanor, och beklagade sig ibland över att han inte gjorde någon nytta. Vid ett tillfälle då Ahmad bad honom om en liten summa pengar för att prenumerera på en tidning så avslog han denna begäran med anmärkningen att detta var ett slöseri, och att han inte borde slösa sin tid med betydelselösa studier av böcker och tidningar då han var motvillig till att uträtta något gynnsamt arbete. Så eftersom brodern var uppslukad utav sina världsliga ärenden, kunde han inte uppskatta Ahmads behov och han var inte inställd till att tillfredsställa dem. Detta medförde betydande svårigheter för honom. Än svårare blev det eftersom hans bror mestadels vistades utanför Qadian, och under hans frånvaro besvärades Ahmad ofta av hans anställda.

10. Andlig träning

Det var under dessa dagar som han fick ett påbud att om han önskade uppnå gudomliga välsignelser så måste han genomgå ett visst antal andliga övningar, och att han även bör fasta. För att fullgöra detta påbud fastade han sex månader i rad. Under denna period inträffade det ofta att då middagen skickades till honom från hemmet så skänkte han den till de fattiga. Men när han skickade bud om kvällsmål till hemmet då han brutit sin fasta så fick han avslag, och fick då tillbringa natten med enbart vatten eller något liknande, och fastade sedan återigen dagen därpå. Denna period var mycket prövande och besvärlig för honom, men han utstod den med extremt tålamod och enorm själsstyrka, och gjorde aldrig något anspråk på sin andel av egendomen även vid största motgång.

11. Självförnekelse

Vanligtvis brukade han dela ut större delen av sin måltid bland de fattiga, och inte enbart under fasteperioden. Ibland brukade han endast behålla en liten bit utav en *chapati* (osyrat bröd), inte mer än fem gram. Ibland brukade han ge bort hela sin måltid, och själv klara sig med några få korn av rostade bönor. I och med detta samlades en skara fattiga människor omkring honom och blev hans konstanta följeslagare. En ansenlig kontrast gavs således av sällskapet som umgicks med de bägge bröderna. Hos den ene brodern samlade sig människor som var relativt välbärgade, medan det hos den andra kom fattiga och behövande. Den senare delade med sig utav sina knapphändiga munsbitar med dem och gav deras behov företräde över sina egna.

12. I allmänhetens uppmärksamhet

Under denna tid påbörjade den Utlovade Messias (frid vare med honom) sitt arbete i islams tjänst genom att skriva artiklar i olika tidskrifter för att bemöta de kristnas och ariernas attacker mot islam. Detta gjorde hans namn bekant bland allmänheten, men han fortsatte leva sitt tillbakadragna liv och gjorde sällan några offentliga framträdanden. Han tillbringade sin tid i en liten kammare i en moské, om cirka 1,5 x 1,8 meter. Om någon kom på besök så tog han antingen emot i moskén eller i hemmet. Även när hans namn blev allmänt känt, så fortsatte han själv att leva i avskildhet.

13. Oavbrutna uppenbarelser

Under denna period av självdisciplin började han få allt fler uppenbarelser, och upplevde ofta anspelningar om framtida skeenden som sedermera uppfylldes, vilket ytterligare stärkte hans tro. Hans vänner, varav många var hinduer och sikher, bevittnade dessa händelser med stor häpnad och förundran.

14. Brahin-e-Ahmadiyya

Han nöjde sig nu inte längre med att endast bidra med artiklar till tidskrifter i islams försvar. Han iakttog bestört att islams fiender blev alltmer dristiga i sina attacker, och att muslimer, som inte kunde motstå deras angrepp, led nederlag på nederlag. Hans förkärlek för islam slog gnistor, och under gudomlig uppenbarelse beslöt han sig för att skriva en bok som skulle framlägga islams sanning på ett sådant sätt att motståndare blev svarslösa, och förhindra dem från att våga sig på att angripa islam samt förse varje muslim med tillfredsställande argument för att försvara sin tro. Med denna beslutsamhet började han författa detta storslagna verk vid namn *Brahin-e-Ahmadiyya*, som saknar sin like bland alla mänskliga verk. När en del utav boken färdigställets bad han om stöd för att trycka den, och den publicerades med hjälp av bidrag från människor som insett hans höga meriter utifrån hans artiklar. Den första delen utgörs enbart en utmaning. Kriterierna som framläggs i den för att demonstrera sanningen är sådana att de övertygar varje läsare om verkets storhet. I denna annons meddelade författaren att om en anhängare av någon religion skulle lyckas med att bevisa något exempel av islams många förträffligheter i sin egen tro som han skulle framlägga i boken, eller endast hälften eller en fjärdedel, så skulle han belöna honom med all sin egendom, som han värderade till tio tusen rupier.

Detta var det enda tillfället då han drog fördel av sina egendomar. Han erbjöd dem som belöning så att förespråkarna för andra trosläror skulle uppmuntras till att ställa sig i leden mot islam, och så att islams triumf fullkomligt skulle kunna etableras. Den första volymen av detta verk publicerades år 1880, den andra följande år 1881, den tredje år 1882 och den fjärde år 1884. Sedan fick planen för hur arbete skulle fortlöpa läggas åt sidan, eftersom det under denna tid uppenbarades för honom att han skulle till att tjäna islam på ett annat sätt. Ändå hade detta verk varit tillräckligt för att öppna världens ögon. Både vänner och motståndare

bekräftade författarens höga meriter. Verket hade haft en sådan avskräckande inverkan på motståndarna att de hindrade dem från att våga sig på att motbevisa det. För muslimerna hade den inneburit en sådan glädje att de erkände honom som tidens utlovade reformator (*mujaddid*) fastän att han själv inte gjort något sådant anspråk, och många skriftlärda medgav tveklöst hans överlägsna förmågor. En utav dem var Maulvi Muhammad Hussein Batalvi av Batala, som vid den tiden var ledare för i *Ahle hadith*-sekten och högt respekterad även av det brittiska styret. Han skrev en lovordande recension av boken vari han påstod att inget liknande hade författats i islams försvar under hela dess 1300 år långa historia.

I denna bok hade den Utlovade Messias (frid vare med honom) bland annat nedtecknat några utav de uppenbarelser som han mottagit. Det vore passande att nämna några utav dem här, eftersom framtida händelser som kommer att nämnas längre fram vittnar om deras sanning.

”En varnare kom till världen, men världen accepterade honom inte; men Allah kommer att acceptera honom, och kommer att uppvisa hans sanning med kraftiga angrepp.”

”Alla slags ting kommer att komma till dig från alla håll, och folkmassor kommer att komma från varje riktning.”

”Kungar kommer att söka välsignelser från dina kläder.”

Dessa uppenbarelser publicerades i Brahmin-e-Ahmadiyya år 1884, en tid då han fortfarande var ganska okänd. Men så snart boken hade publicerats spreds hans namn till alla Indiens hörn, och många ögon var nu riktade mot honom i förhoppning om att han skulle bli islams förkämpe och försvara tron mot fiendens angrepp. Dessa människor var berättigade till att ha förhoppningar, men Gud hade beslutat att uppfylla förhoppningarna på ett annorlunda sätt än de förväntat sig. Det skulle visa sig att de personer som innan varit redo att offra sina liv för hans skull senare skulle törsta efter

hans blod och sträva på alla möjliga sätt för att skada honom. Hans anspråk skulle således inte nå framgång genom mänsklig strävan, utan det hela skulle ske genom Guds mäktiga angrepp.

15. Broderns bortgång

År 1884 dog hans bror utan någon avkomma och då blev även Ahmad arvinge till hans egendom. Men han avstod från att detta i hänsyn till sin brors änka, och enligt hennes önskan gav han hälften till Mirza Sultan Ahmad (hans egen son), som hon enligt landets seder och bruk hade adopterat. När det gäller adoption, så skrev han med klartecken att det inte var tillåtet inom islam. Men enligt sin svägerskas önskan gav han gladeligen bort hälften utav egendomen för att göra henne belåten och för att förse för hennes underhåll. När det gällde hans egen andel utav egendomen så avstod han fortfarande från att ta den i anspråk och den kvarstod en längre tid i hans släktingars ägo.

16. En framstående anhängare

Ett och halvt år efter broderns bortgång gifte sig Ahmad (frid vare med honom) för en andra gång, enligt gudomlig inspiration, in i en högt respekterad Sayyid-familj i Delhi. Vid denna tid då *Brahin-e-Ahmadiyya* hade publicerats hade enstaka besökare börjat komma för att träffa honom, och således fick också det avlägsna Qadian äran att emellanåt bli värd åt någon gäst. Hans namn blev mer och mer välkänt i takt med att denna bok spreds. Det var genom att studera denna bok som en stor personlighet, vars meriter och lärdom både vänner och motståndare samstämmigt vittnade om och som i alla sällskap lyste med sin överlägsenhet, blev förälskad i och hängiven åt dess författare. Trots att han själv var älskad av tusentals, var han stolt över att få tillhöra Ahmads lärjungar.

Detta var Maulvi Nur-ud-Din (ra), som vid tiden för *Brahin-e-Ahmadiyyas* publicering var privatläkare till *Maharajan* av Jammu. Det var i Jammu som han fick tillfälle att läsa boken, och den fängslade honom till den grad att han höll fast vid sin trohet med den Utlovade Messias (frid vare med honom) ända till sin död.

17. Trohetseden

Alltjämt som ryktbarheten av denna bok och dess författare spred sig, så skrev allt fler personer och bad honom att godta trohetseden (bai't) från dem. Men han svarade att han var helt beroende utav gudomlig vägledning i alla sina åtaganden, och att han inte hade instruerats om att inviga några följare.

Först i december år 1888 uppenbarades det för honom att han skulle godta trohetseden från människorna. Således ägde den första invigningsceremonin rum år 1889 i Ludhiana, i en hängiven väns hem vid namnet Mian Ahmad Jan, och den förste att svära trohetseden var Maulvi Nur-ud-Din (ra). Totalt fyrtio personer svor trohetseden den dagen.

18. Den Utlovade Messias

De åtföljdes sakta av få andra, ända tills år 1891 då en anmärkningsvärd händelse inträffade. Ahmad meddelades genom en uppenbarelse att Jesus från Nasaret (av muslimer kallad Isa ibn Maryam), vars återkomst kristna såväl som muslimer inväntade, hade gått bort genom en naturlig död och att innebörden av hans andra ankomst var att en person skulle framträda i Jesu kraft och anda, och att han själv var denna person. När återkommande uppenbarelsen påbjöd honom att utropa detta inför hela världen, hade han inget val annat än att ta sig an denna kallelse. Han mottog denna uppenbarelse i Qadian och talade om för sina familjemedlemmar att den uppgift han anförtrotts säkerligen skulle leda till hetsig opposition. Han reste därefter till Ludhiana och utfärdade ett manifest vari han publicerade sitt anspråk om att vara Messias.

Så fort detta meddelande proklamerades utbröt stor uppståndelse runt omkring i landet, och en opposition utan like utbröt. De skriftlärda som tidigare lovordat honom reste sig nu för att fördöma honom. Maulvi Muhammad Hussein, som tidigare överöst honom med beröm i sin tidskrift *Ishaat-e-Sunnah*, vände nu upp och ner på himmel och jord i hans motstånd. Han skrev: ”Det var jag som upplyfte denna person, och nu kommer jag att fälla honom” - alltså att det var genom hans stöd som anspråkaren hade fått ryktbarhet, men nu skulle han motarbeta honom så kraftigt att han helt skulle förlora sitt anseende hos allmänheten.

19. Resor och kontroverser

Mauvi Muhammad Hussein kom till Ludhiana tillsammans med några skriftlärda och utmanade den Utlovade Messias (frid vare med honom) till en debatt. Denna utmaning godtogs, men under debatten tillgrep opponenter en diskussionsmetod som skulle till att göra debatten meningslös. När Vice guvernören såg att en allvarlig situation håll på att uppstå och som mycket väl skulle kunna leda till upplöpp, så gav han en särskild uppmaning riktad till Maulvi Muhammad Hussien sahib att lämna staden redan under samma dag. Några utav den Utlovade Messias (frid vare med honom) vänner befarade att samma uppmaning även skulle ges till honom, och på deras råd gav även han sig iväg från Ludhiana till Amritsar där han väntade i åtta dagar. Han förvissades sedan om att inget sådant påbud utfärdats för honom. Därpå återvände han till Ludhiana och stannade där i en vecka, innan han återvände till Qadian. Efter ett kort uppehåll återvände han till Ludhiana och fortsatte sedan till Delhi, dit han anlände på morgonen den 28:e december.

Delhi ansågs vid den tiden vara ett högsäte för lärdom i Indien, och den Utlovade Messias (frid vare med honom) motståndare hade här vidtagit åtgärder för att hetsa upp folket mot honom. Han hade knappt nått staden förrän mullorna ställt till med stor uppståndelse. De utmanade honom till en öppen debatt, och beslutade att en diskussion skulle anordnas mellan honom och Maulvi Nazir Hussein, som var ledaren för *Ahl-e-Hadith*-avdelningen i Indien. Den centrala moskén skulle vara platsen för denna debatt. Men allt detta arrangerades ensidigt utav opponenter utan att den Utlovade Messias (frid vare med honom) gavs någon kännedom. När tiden för diskussionen kom anlände en person vid namn Hakim Abdul Majid Khan med ekipaget och ombad den Utlovade Messias (frid vare med honom) att följa med till moskén där debatten skulle hållas. Han svarade att det under de rådande omständigheterna av civil uppståndelse fanns risk att friden skulle hotas, och att han därför inte kunde följa med förrän polis

inkallats för att upprätthålla säkerheten. Han framhävde även att han borde ha rådfrågats om diskussionen på förhand och att man borde ha kommit överens om villkoren. Hans frånvaro skulle nu endast bidra till att öka allmänhetens ilska. Därför så utfärdade Ahmad (frid vare med honom) en deklARATION, vari han ombad Maulvi Nazir Hussein att svära högtidligt i moskén om att Jesus (frid vare med honom) fortfarande var vid liv och inte hade dött enligt den Heliga Qur'anen, och om han vid ett sådant uttalande inte skulle drabbas av ett himmelskt straff inom perioden av ett år så skulle den Utlovade Messias (frid vare med honom) bevisligen vara falsk och följaktligen bränna upp alla sina publikationer. Han fastställde även ett slutdatum för denna villkorliga profetia.

Maulvi Nazir Husseins anhängare var mycket uppretade över förslaget och började göra olika slags invändningar mot det. Men överlag så var människorna angelägna. ”Vad skulle det skada om Maulvi Nazir Hussein hörde hans påstående och högtidligen svor om att det var falskt?”, ansåg de. En stor folkmassa samlade sig vid den centrala moskén på den fastställda dagen. Den Utlovade Messias (frid vare med honom) avråddes från att gå till moskén eftersom det fanns påtagliga risker för allvarliga upplopp. Hursomhelst gick han dit och likt Jesus var han vid detta tillfälle ledsagad utav tolv trogna anhängare.

Den rymliga centrala moskén av Dehli var full utav människor både på insidan som på utsidan, och även trappstegen var fullpackade. Genom detta hav av hatfulla människor som riktade sina blodtörstiga blickar mot honom gick den Utlovade Messias (frid vare med honom) tillsammans med sina anhängare och slog sig ner i den främre delen utav moskén. För att upprätthålla ordningen hade över hundra poliser tillkallats. Många bland folkhopen hade plockat med sig stenar för att kasta mot detta lilla följe.

Det var alltså nära att den andre messias skulle falla offer för samma ondska som hans like från Nasaret fick utstå från fariséerna och sadducéerna. Men istället för korsfästelse, så var dessa människor fast

beslutade om att stena honom. De misslyckades med att bevisa sina ståndpunkter i den påföljande diskussionen, och vägrade diskutera frågan om Jesus' bortgång. Ingen utav dem var redo att svära angående denna fråga, och inte heller tillät de maulvi Nazir Hussein göra detta. En man vid namnet Khwaja Muhammad Yuosuf erhöll ett skriftligt utfärdande från den Utlovade Messias (frid vare med honom) om hans trosartiklar, och erbjöd att han skulle läsa upp den inför samlingen. Men eftersom mullorna redan innan gjort det känt att han varken trodde på Qur'anen eller änglarna, och inte heller på profet Muhammad (Allahs frid och välsignelser vare med honom), så fruktade de att denna uppläsning skulle blottlägga deras lögner. De började därför återigen med att upphetsa folket, vilket i sin tur ledde till att Khwaja Muhammad Yousuf inte kunde läsa upp detta uttalande.

Polisbefälen insåg nu att situationen höll på att urarta, och beordrade därför sina underordnade att skingra folkmassan. De lät meddelade att ingen diskussion skulle hållas. Folkmassan upplöstes, och polisen formade en ring runt den Utlovade Messias (frid vare med honom) och ledde honom ut från moskén. När de nått porten dröjde det ett tag innan de kunde få tag på ett ekipage. Omedelbart samlade sig en hotfull folkklunga, och ett angrepp vara nära förestående. Men poliserna lyckades med att få honom ombord vagnen och skingrade klungan.

Efter denna incident bjöd invånarna av Delhi in Maulvi Muhammad Bashir från Bhopal och en debatt anordnades mellan honom och den Utlovade Messias (frid vare med honom). Senare återvände Ahmad (frid vare med honom) till Qadian. Efter att ha stannat där i ett par månader gav han sig återigen iväg på en resa. Först reste han till Lahore, där en debatt ägde rum mellan honom och Maulvi Abdul Hakim från Kalanour. Sedan fortsatte han och reste till Sialkot, Jallundhur och Ludhiana, och återvände sedan till Qadian.

20. En debatt med de kristna

År 1893 arrangerades en debatt med de kristna. Deras företrädare var Abdullah Átham, en pensionerad statlig tjänsteman. Debatten ägde rum i Amritsar och pågick i 15 dagar. En skildring utav den har publicerats med namnet ”Jang-e-Muqaddas” (det heliga kriget). Liksom med alla andra debatter så fick hans motståndare lida nederlag och den gjorde ett positivt intryck på åhörarna. Debatten var skriftlig och de båda parterna satt riktade mot varandra. Det var tydligt att den Utlovade Messias (frid vare med honom) starka argument ofta tryckte upp den kristne motparten mot ett hörn, och tvingade honom till att upprepat ändra sina hållpunkter. Ibland använde Átham en olovligt stark ton i sin skrift. Den Utlovade Messias (frid vare med honom) framlade vid detta tillfälle även den berömvärda grundregeln om att hållpunkter och argument som presenterades för sin tro måste grunda sig på respektive religions skrifter.

21. En underlig händelse

En underlig incident inträffade under debatten, och som fick både vänner och motståndare till att medge hans gudabenådade intellekt, samt det faktum att det gudomliga stödet var på hans sida. En dag samlade de kristna ihop ett antal lemlästade och blinda människor i avsikt att förnedra den Utlovade Messias (frid vare med honom). Mitt under debatten förde de dessa människor inför honom, och sa att eftersom att han hade gjort anspråk på att vara Messias så kunde hans anspråk endast godtas om han likt sin föregångare hade förmågan att hela sjuka människor. De tillade att han inte behövde leta upp några sådana eftersom de nu hade ställt dem inför honom.

Detta kom som en stor överraskning för åskådarna, och de undrade hur den Utlovade Messias (frid vare med honom) skulle kunna klara sig ur denna situation. De kristna jublade och trodde att de hade gjort honom svarslös och förnedrat honom inför alla närvarande.

Men när de hörde den Utlovade Messias (frid vare med honom) svar förvandlades deras lycka till bedrövelse och skam, och deras föreställda seger omvandlades istället ett klart nederlag. Alla applåderade det kvicka och välformulerade svaret.

Den Utlovade Messias (frid vare med honom) sade att Jesus (frid vare med honom) helande av sådana människor blott var ett påstående framlagt i det Nya Testamentet, och utgjorde ingen del utav hans egen tro eller anspråk. Å andra sidan trodde Ahmad (frid vare med honom) på en helt annorlunda tolkning av dessa mirakel. Det Nya Testamentet påstod förvisso att Jesus helade fysiskt insjukna människor genom att beröra dem med handen och inte genom läkemedel och böner, men samtidigt stod det att hans anhängare skulle kunna åstadkomma mer häpnadsväckande mirakel om de hade lika mycket tro som ett senapskorn i sina hjärtan. Därför borde inte de kristna föra dessa sjuka människor inför honom, utan det var rättare sagt

han själv som var berättigad att ställa dem inför de kristna. Han tackade dem därför för deras möda och begärde nu samma sak från dem, och sade att om de enligt det Nya Testamentet hade lika mycket tro som ett senapskorn i sig så borde de hela dessa människor enbart genom handens beröring. Om de botades skulle han vara övertygad om att deras tro var sann, men om de misslyckades med detta fanns det ingen orsak till att tro på deras sannhet i tron. Detta gensvar gjorde stort intryck och de kristna blev helt mållösa och fick snabbt byta samtalsämne.

Efter denna debatt reste Ahmad (frid vare med honom) till Ferozpur. Vart han än gick blev han ofredad och förföljd, och dessutom trycktes enorma mängder av publikationer mot honom.

22. Fredagsbönen främjas

Den 1:a januari år 1896 påbörjade den Utlovade Messias (frid vare med honom) ett initiativ till stöd för det allmänna anordnandet av fredagsbönen, som är en utav de mest gynnsamma institutionerna inom islam och en symbol för dess storhet. Han färdigställde ett memorandum till Indiens regering om att regeringskontoren borde vara stängda under fredagen. Detta var en välgärning gentemot alla muslimer och ett stort tecken på den Utlovade Messias (frid vare med honom) ankomst. Men olyckligtvis hade många missförstånd uppstått angående villkoren för fredagsbönen, och man hade börjat ifrågasätta dess förpliktelse. På många platser hade muslimerna upphört med att förrätta fredagsbönen helt.

Men redan innan detta memorandum färdigställts gjorde mullorna enligt sin sedvana motstånd och önskade ta frågan i sina egna händer. Den Utlovade Messias (frid vare med honom) avsikt var att få detta förslag till att gå igenom, oavsett vem som framlade det. På Maulvi Muhammad Husseins begäran gjorde han ett uttalande och sade att om Hussein själv tog sig an ansvaret för att framföra detta inför regeringen, så skulle detta välkomnas och den Utlovade Messias (frid vare med honom) skulle överlåta hela ansvaret till honom. Olyckligtvis lyckades Maulvi Muhammad Hussein enbart med att uppskjuta denna viktiga fråga. Men detta förslag grundade sig på gudomlig inspiration, och till sist var det genom hans egen församlings strävan som det godtogs i Indien.

23. Världsreligionernas konferens

I slutet av år 1896 beslöt sig några personer för att anordna en interreligiös konferens i Lahore, och de bjöd in förespråkare från olika religioner för att delta i den. Inbjudan mottogs varmt. Ett utav villkoren som fastslogs var att inget angrepp fick göras mot någon religion. Dessa fem frågor skulle behandlas utav varje talare:

1. Människans fysiska, moraliska och spirituella tillstånd.
2. Människans tillstånd efter döden.
3. Människans syfte i världen, och hur det kan uppnås.
4. Effekten utav människans gärningar i detta såväl som det tillkommande livet.
5. Vad är källorna till andlig kunskap?

Initiativtagaren till konferensen kom själv och besökte den Utlovade Messias (frid vare med honom) i Qadian, som tidigare hade föreslagit en liknande konferens för honom under ett tidigare besök. Det enda syftet var att den Utlovade Messias (frid vare med honom) skulle låta världen få kännedom om det budskap som han hade skickats med. Han pådrevs inte utav någon önskan för personlig renommé och berömmelse. Han övertygade därför denna gäst att försöka genomföra detta förslag, och den första annonsen om denna konferens publicerades i Qadian. Den Utlovade Messias (frid vare med honom) anvisade sina anhängare att ge initiativtagaren sitt fulla stöd, och lovade själv att bidra med ett eget föredrag till konferensen. När han inledde med att skriva detta föredrag insjuknade han allvarligt, men kunde till sist färdigställa det. Medan han var igång med att författa detta föredrag mottog han en uppenbarelse som antydde om att det skulle överträffa alla andra vid konferensen. Han

publicerade därför en annons vari han meddelade att hans föredrag enligt denna uppenbarelse skulle vara överlägset.

Man beslöt att konferensen skulle äga rum den 26:e, 27:e och den 28:e december år 1896.

Många utav de mest framstående förespråkarna för de olika religionerna hade skickat in sina bidrag till konferensen, som naturligtvis resulterade i att den fick stor uppmärksamhet hos allmänheten. Folk deltog med största intresse i sammanträdet. Konferensen hade i själva verket utvecklats till en turnering för de olika världsreligionerna, och de olika troslärorens anhängare önskade bevittna sin förkämpes triumf. Det förhåll sig så att de äldre religionerna som redan hade ett stort följande därför kunde vara säkra på att få ett positivt mottagande, med tanke på deras höga närvaro vid konferensen. Men den Utlovade Messias' (frid vare med honom) föredrag skulle framföras inför en samling med få vänner och många motståndare. Vid den tiden var hans anhängare inte mer än två- trehundra personer till antalet, och bland dem närvarade knappt femtio vid konferensen. Hans föredrag skulle hållas den 27:e december mellan kl. 13:30 och 15:30.

Han kunde inte närvara själv, utan utsåg en anhängare vid namnet Maulvi Abdul Karim till att läsa upp fördraget i hans ställe. Redan ett par minuter efter att han börjat sitt framförande blev publiken trollbunden och de lyssnade så noga att de knappt märkte av tiden. När tiden för fördraget tog slut var publiken ängslig, eftersom inte ens den första frågan hade kunnat avslutas. Därför så utbröt stor glädje när Maulvi Mubarak Ali Sialkoti, som var näste talare, meddelade att hans tid skulle tilldelas den Utlovade Messias (frid vare med honom). Därpå fortsatte Maulvi Abdul Karim med att läsa upp anförandet, som fortsatte till 16:30 då programmet för dagen tog slut. Inte heller då hade det första ämnet behandlats till fullo, och publiken bad om att de skulle få lyssna färdigt på det redan under samma dag. Konferensens moderatörer anvisade därför att föredraget skulle få

fortsätta, och en timme senare hade den första frågan avklarats och konferensen nådde sitt slut för dagen.

Då insisterade åhörarna att konferensen skulle förlängas en dag, så att anförandet skulle kunna framföras i sin helhet. Följaktligen tillades ännu en dag i programmet, och eftersom representanter från de andra religionerna också hade anhållit om mera tid så meddelades det att programmet skulle inledas en timma tidigare den 29:e, alltså 9:30 istället för 10:30, och att den Utlovade Messias (frid vare med honom) föredrag skulle få fortsätta.

Intrycket av den Utlovade Messias' (frid vare med honom) tal kan uppskattas från det att åhörarna tidigare inte sammanträtt vid den utsatta tiden, men nu hade stora skaror utav människor samlats redan vid nio-slaget och programmet kunde således i punktligt. Även denna dag räckte inte den utsatta tiden för anförandet, och på publikens begäran förlängdes programmet ytterligare av arrangörerna.

Efter sju och en halv timme var talet framfört i sin helhet. Det hade skapat en stor uppståndelse i Lahore, och alla var eniga om att det var det bästa anförandet i konferensen. Anhängare från alla de representerade religionerna var samstämmiga i sitt beröm. I rapporten som framställdes beräknades det att cirka 7- till 8000 människor hade närvarat. Detta var en stor triumf för den Utlovade Messias (frid vare med honom), och återigen fick hans opponenter uppleva hans överlägsenhet. Även antagonistiska tidskrifter var tvungna att medge att den Utlovade Messias (frid vare med honom) anförande hade varit konferensens bästa.

(Denna bok har uppnått stor popularitet, och finns även utgiven på svenska med titeln "Filosofin i islams lära".)

24. En utmaning

I början utav 1897 nyttjade den Utlovade Messias (frid vare med honom) ännu ett tillfälle för att demonstrera sanningen inför den kristna världen. För att bevisa att Jesus enbart var en människa och för att etablera den kristna lärans grundlöshet, så bjöd han öppet in de kristna till en 40 dagars kamp. Även anhängare utav andra religioner utmanades, men först och främst avsågs de kristna. Utmaningen innefattade även en erbjudan på tusen rupier för den som kunde bevisa att Jesus profetior var förmer och överlägsna de som gjorts av den Utlovade Messias (frid vare med honom) själv. Ingen godtog utmaningen.

25. Profetian om Lekh Ram

Den 7:e mars 1897 mördades Lekh Ram, en ledare av den hinduistiska sekten Ariya Samaj, enligt en profetia som den Utlovade Messias gjort några år tidigare. Detta orsakade stort ramaskri bland anhängare av denna sekt, och man anklagade den Utlovade Messias (frid vare med honom) öppet för mordet. Myndigheterna genomförde en husrannsakan hos Ahmad (frid vare med honom) i hopp om att finna några ledtrådar till mordet, men alla försök att bevisa hans inblandning misslyckades.

26. Den turkiska konsuln på besök i Qadian

I maj år 1897 inträffade något som kommer att lämna ett stort avtryck i historien. Den ottomanske konsuln Hussein Kami kom på besök i Qadian efter flera försök till att få till ett möte. Den Utlovade Messias (frid vare med honom) förklarade för honom under gudomlig inspiration att tillståndet i Sultanens rike inte var fördelaktigt, samt att ämbetsmännens attityd och uppträdande var otillfredsställande. Därför bådade det illa för riket. Den turkiske konsuln blev mycket upprörd utav vad han fått höra, och väl tillbaka i Lahore publicerade han en mycket offensiv artikel om den Utlovade Messias (frid vare med honom).

Detta orsakade även stor upprymdhet bland muslimerna i Punjab och Indien. Men framtida händelser skulle visa att den Utlovade Messias (frid vare med honom) ord var sanna, då många profetior i detta sammanhang uppfylldes. Hussein Kamis öde reflekterade en uppenbarelse den Utlovade Messias (frid vare med honom) mottagit beträffande alla sina opponenter, dvs ”*Jag skall förnedra alla dem som söker förnedra sig*”⁴. Kami kom att anklagas för ett mycket allvarligt brott och berövades från sin tjänst. Även tidningen som publicerade hans brev och stödde fick ödesdiga konsekvenser till mötes. Och de omständliga mödorna som drabbade sultanens imperium finns väl bevarade i världshistorien.

⁴ إني مُهَيِّنٌ مَنْ أَرَادَ إِهَانَتَكَ (arabiska ordalydelsen)

27. Ahmad och Dr. Henry Martin Clarke

Den 1:a augusti samma år lämnade den kristne missionären Henry Martin Clark in en anklagelse mot den Utlovade Messias (frid vare med honom) i domstolen i Amritsar om medverkande till ett mordförsök mot honom själv. Domaren här var Mr. A. E. Martineu. Han påstod att den Utlovade Messias (frid vare med honom) hade skickat en ung man vid namn Abdul Hamid för att mörda honom. Domaren utfärdade en arresteringsorder mot den anklagade, men insåg efter ett tag att det påstådda brottet hade begåtts i ett annat distrikt och att han därför inte hade berättigande till att utfärda en sådan order.

Fallet överläts därför till domstolen i Gurdaspur. Här innehades domarämbetet av Kapten M. W. Douglas. Även inför honom påstod Abdul Hamid att den Utlovade Messias (frid vare med honom) hade skickat honom för att mörda Dr. Clarke genom att krossa honom med en tung sten. Skildringen han nu framförde skiljde sig från den han tidigare uttalat i Amritsar, och kapten Douglas blev därför starkt misstänksam och påbörjade en genomgående undersökning av fallet. Fallet lades ner redan efter fyra förhör bara inom loppet av fyra veckor. Även om målsägaren var kristen gav kapten Douglas ett opartiskt beslut till den Utlovade Messias (frid vare med honom) fördel, och utöver det att han frikände honom gav han honom även möjligheten till att åtala missionärerna för de falska anklagelser som de riktat mot honom. Men den Utlovade Messias (frid vare med honom) förlät dem och avstod från att göra så. I sitt beslut skrev huvuddomaren:

”När jag hörde berättelsen gavs jag intrycket att den var absurd, eftersom det för det första fanns skiljaktigheter mellan hans uttalande inför mig och det som avlämnats hos huvuddomaren i Amritsar, samt att denne mannens uppträdande och hållning väckte misstanke. En annan sak som jag insåg utav uttalandet var att ju längre tid han vistades med missionens anställda, desto mer växte även hans uttalande i utförlighet och längd. Till exempel

gjorde han ett uttalande den 12:e augusti och ett annat den 13:e, och i det senare tillade han flera detaljer som fattades i det föregående. Detta väckte min misstänksamhet om att någon antingen instruerade honom eller att han visste mer än vad han önskade avslöja. Jag bad därför poliskonstapeln, som var en europeisk officer, att föra honom ut ur missionens förvar och att hålla honom i sitt eget förvar. Därefter tog poliskonstapeln honom ut ur missionens förvar, och när han bad honom göra ett yttrande så föll han ner vid hans fötter utan att vänta för ett löfte om förlåtelse, och medgav gråtandes att han tvingats till att säga allt han sagt och att han var trött på sitt liv och gick i självmordstankar; att allt han sagt emot Mirza sahib hade anstiftats av de tre kristna Abdur Rehman, Waris ud Din och Prém Das; att han varken var skickad utav Mirza sahib eller hade något med honom att göra; att han anvisats om att korrigera de felaktigheter som uppmärksammas den ena dagen i det uttalande han gjort under den andra; att han inte ens sett ansiktet av den utav Mirza sahibs anhängare som han påstod hade lovat husrum och beskydd efter dådet; att hans uppviglare hade fått honom till att lära sig hans namn och adress och att de skrivit ner det på hans handflata, så att han kunde se efter vid behov. Han tillade att när hans uppviglare lyckats med att övertala honom om att göra sitt första uttalande mot Mirza sahib, så utropade de jublande att, ” Vi har fått som vi önskat!”, alltså att de nu fått Mirza sahib insnärjd.”

Efter att noggrant ha antecknat dessa detaljer frikände domaren den Utlovade Messias (frid vare med honom). Fallet hade varit så glädjande för opponenter av den Utlovade Messias (frid vare med honom) att en Advokat från Arya samaj-sekten (vars företrädare Lekh Rams död nämnts ovan) hade erbjudit att ta upp fallet för missionärerna utan ersättning, och flera muslimska mullor anmälde sig frivilligt för att vittna mot honom. I denna rättegång hade alltså kristna, hinduer och muslimer slagit sig ihop i ett gemensamt angrepp mot den Utlovade Messias (frid vare med honom), och de vidtog även flera förkastliga medel. Men Gud hade givit kapten Douglas starkare beslutsamhet och mer mod än vad Pilatus visat upp i

fallet med Jesus, och in i det sista vägrade han att avvika från rättvisans väg. Han tvättade inte sina händer likt Pilatus och lät inte överlämna den Utlovade Messias (frid vare med honom) till hans fiender, utan frigav honom och demonstrerade således den brittiska rättvisans överlägsenhet gentemot den romerska.

28. Ett anbud om fred

Under dessa dagar publicerade den Utlovade Messias (frid vare med honom) en annons under namnet "Fred är bättre" (as-Sulh Khayr), vari han framlade ett förslag till de muslimska teologerna att de under en tioårsperiod skulle avstå från att besvära honom och ostört låta honom bekämpa islams fiender. Eftersom de hävdade att han var en bedragare så kunde de vara säkra på att han under denna period skulle gå sitt bittra slut till mötes, men om han å andra sidan var sann i sitt anspråk så skulle de genom detta undkomma den gudomliga bestraffning som oundvikligen drabbar dem som motsätter sig de sannfärdiga. Men de muslimska teologerna godtog inte detta, utan föredrog att han hellre skulle bekämpa dem än islams fiender.

I oktober år 1897 reste han till Multan för att vittna i en rättegång. Under återresan stannade han några dagar i Lahore. När han vandrade på gatorna smädades han utav folkmassorna. Jag var med honom under denna resa, och eftersom jag blott var åtta år gammal kunde jag inte begripa denna fientlighet mot honom. Jag undrade varför människor vällde ur sig skällsord vart han än passerade.

Jag kommer fortfarande ihåg en mycket underlig händelse. Jag lade märke till en man utan armar och vars stumpar var omsvepta i tyg, som stod i trapporna till Wazir Khans moské. Även han hade slutit sig till folkmassan och skrek tillsammans med de andra, "Fy! Fy! Mirza flyr!", alltså att den Utlovade Messias (frid vare med honom) hade flytt från slagfältet. Jag blev så häpen utav detta spektakel att jag under en lång tid höll huvudet utanför vagnen och stirrade mot honom.

Från Lahore återvände den Utlovade Messias (frid vare med honom) till Qadian.

29. En stor tjänst för allmän fred

Under samma år utbröt pesten i Punjab, och medan andra religiösa ledare motsatte sig regeringens åtgärder för att förhindra sjukdomens spridning så gav den Utlovade Messias (frid vare med honom) dem sitt fulla stöd. Han meddelade sina anhängare att det inte skadade om de vidtog dessa åtgärder. Snarare var det ett islamiskt påbud att varje åtgärd bör iakttas för att skydda allmänhetens hälsa. Genom denna deklaration uträttade han en stor tjänst för den allmänna freden, då rykten spreds bland folket om att det var regeringen själv som hade spridit pesten, och att dessa åtgärder - som skenbart riktade sig mot att hindra dess framfart - i själva verket var ämnade för att sprida den ytterligare samt att åtgärderna dessutom var emot islams läror.

Mullorna hade redan officiellt meddelat att det faktiskt var en synd att lämna sitt hem under pesten. Således hade de gjort sig skyldiga till tusentals okunniga människors död. När piller för att utplåna råttorna distribuerades, sades det att det var pillren som orsakade pesten. Även användandet av råttfällor invände de emot. Det uppstod alltså stora oroligheter, och på vissa ställen trakasserades även regeringens hälsovårdare. Den Utlovade Messias (frid vare med honom) tillkännagivande vid denna kritiska tidpunkt och hans anhängares uppförande bidrog till att många människor öppnade sina ögon. Han förklarade för muslimerna att det inte var förbjudet inom islam att lämna sina hem under en epidemi för och att bosätta sig utanför de drabbade områdena. Förbjudet var att gå från en stad till en annan eftersom detta kunde bidra till sjukdomens spridning.

30. Den Utlovade Messias (frid vare med honom) memorandum och förslag för de allmänna oroligheterna i Indien

Denna period präglades utav stor spänning på grund utav religiösa kontroverser, och åren 1897-8 var särskilt framstående i detta avseende. Oppositionen mot den Utlovade Messias (frid vare med honom) ökade, och politiska uppviglare drog fördel utav dessa religiösa konflikter för att hetsa folket mot regeringen. Det var under dessa förhållanden som regeringen lagstiftade mot politisk och religiös uppvigling år 1897. Hursomhelst fortsatte landet att drivas mot ett allmänt uppror, och denna lag förbättrade inte situationen eftersom Indien var ett multi- och ultrareligiöst land och dess befolkning därför var mer benägna till att bli upphetsade av religiösa frågor än politiska. Denna lagändring bidrog inte heller till att förhindra religiösa dispyter, eftersom regeringen inte ansåg att det fanns något sådant behov när lagen stiftades. Men den Utlovade Messias (frid vare med honom) insåg från sin fristående position de aspekter som regeringen utelämnat. Därför skrev han ett memorandum år 1897 och skickade det till Lord Elgin (Indiens Vice Roy), som han även lät publicera. Däri han förklarade han att religiösa dispyter och konflikter var roten till de allra flesta oroligheterna och problemen. Religiösa dispyter ledde till att upphetsa allmänheten, och orosmakare drog fördel av detta genom att använda det mot staten. Den Utlovade Messias (frid vare med honom) föreslog därför att användandet av grovt och provocerande språk vid religiösa kontroverser och diskussioner skulle föras inom lagens ramar, och framlade även tre punkter i detta avseende:

1. Att lagen, samtidigt som den skulle tillåta anhängare till varje tro att proklamera och framföra sin tros förträfflighet, skulle förbjuda dem från att angripa andra religioner. En sådan lag skulle lämna den religiösa friheten intakt och vara fri från anklagelsen att orättvist gynna någon enskild tro. Inte heller skulle den väcka

anstöt eftersom den berövat någon från friheten att attackera en rivaliserande tro.

2. Om detta förslag inte kunde godtas, så borde det vara förbjudet att göra sådana invändningar mot en rivaliserande tro som likväl kunde ha gjorts mot ens egna; det skulle alltså vara förbjudet att framföra argument mot en annan tro som även kunde invändas genom mot ens egen religion.
3. Om även det andra lagförslaget inte kunde accepteras, så föreslogs det att regeringen borde färdigställa en lista på alla de auktoritära böckerna för varje tro, genom att överlägga med varje församling, och att förbjuda någon från att resa en invändning mot någon utan att basera det på respektive religions auktoritära skrifter. När argument baseras på ogrundade åsikter och berättelser med anknytning till anhängare av en tro, så kan den enda möjliga konsekvensen vara en ökning i hat och fientlighet.

Om regeringen hade godtagit dessa förslag vid den tiden hade framtida problem mycket väl kunnat förebyggas. Men vid den tiden ansåg regeringen att det inte fanns något behov för en sådan lag, och dess rådgivare misslyckades med att upptäcka vad dessa oroligheter skulle resultera i - något som tidens profet redan insett. Men redan tio år senare blev regeringen år 1908 tvungen till att stifta en lag som förbjöd anhängare av olika trosläror från att använda hårda och provocerande ord mot andra religioner. Straffet för en överträdelse av denna lag var att tidningens ägare som ansvarade för att ha tryckt och publicerat sådant material skulle begäras att avge en försäkran om framtida gott uppträdande, eller att tidskriften omhändertogs. Men lagen stiftades försent och kunde inte förväntas ha samma inverkan som den kunde ha haft vid tiden då den föreslogs av den Utlovade Messias (frid vare med honom). Grunden till alla problem i Indien låg i olika religiösa skiljaktigheter och konflikter, som slugt manipulerades utav orosmakare till att bli ett vapen mot staten.

Varje gång ett allvarligt angrepp gjordes mot någon tro som låg dess anhängare nära till hjärtat, så gynnade det orosmakarnas intressen och de lät massorna tro att skulden vilade i statens händer som tillät efterföljelse och förtryck. Då vände sig folket bort sin uppmärksamhet från de riktiga förövarna och riktade istället sin ilska emot staten.

År 1898 publicerade en före detta muslim som konverterat till kristendomen en mycket anstötlig bok, vari han förtalade profet Muhammeds (frid vare med honom) gemåler. Denna grovt aggressiva publikation gjorde förstås muslimerna djupt agiterade. Den Utlovade Messias (frid vare med honom) talade om för dem att denna agitation skulle underminera landets fred. Den Muslimska Associationen i Lahore förberedde ett memorandum till staten vari de krävde att denna bok skulle bannlysas. Men den Utlovade Messias (frid vare med honom) var emot denna lösning eftersom den skulle visa att muslimerna var svaga och saknade förmågan att frambringa ett svar, och föreslog istället att en publikation med starka motargument skulle författas. Men associationen hörsammade inte hans ord, och gick då det nederlag till mötes som förutspåts av den Utlovade Messias (frid vare med honom). Den Utlovade Messias (frid vare med honom) ståndpunkt bidrog till att stärka muslimernas rätt till att försvara sin tro och dess heliga företrädare.

Under samma år tillkännagav den Utlovade Messias (frid vare med honom) en regel angående giftermål och sociala relationer för församlingens medlemmar med syfte att stärka de inre banden samt för att bibehålla dess särskiljande drag, och anvisade att man inte skulle gifta bort sina döttrar utanför samfundet.

Under samma år bjöd han in regeringen till att bevittna en demonstration av andliga tecken och mirakel. Syftet var att göra statens ämbetsmän väl informerade om hans uppdrag, och detta syfte uppnåddes.

31. Talim-ul-Islam - en högstskola

År 1898 grundade den Utlovade Messias (frid vare med honom) en högstskola som skulle undervisa församlingens ungdomar och skydda dem från de allmänna skolornas osunda inflytande. Under det första året undervisade skolan upp till grundskolenivå men varje år ökade antalet klasser successivt, och år 1903 utbildades här kandidater till studentexamen.

År 1899 vidtog opponentera rättsåtgärder för att göra det bindande för Ahmad att upprätthålla freden. Men som alltid misslyckades de med detta och gick stort nederlag tillmötes, och han själv gick som vanligt ut segrande.

År 1900 uppnådde han ännu en stor seger mot kristendomen. Han bjöd in den anglikanska biskopen av Lahore, Dr. Lefroy, till att rättfärdiga de bådas religioner genom att nedkalla ett gudomligt beslut. Denne hade tidigare upprört muslimerna genom att hålla aggressiva föreläsningar om islam. De ledande tidskrifterna inom pressen stödde denna invit, men den inbjudne valde dessvärre att inte godta denna utmaning.

32. Ahmadierna sammanvävs i ett samfund

En folkräkning genomfördes i Indien år 1901. Den Utlovade Messias (frid vare med honom) utfärdade ett meddelande till sina anhängare om att de skulle registerara sig som Ahmadiyyamuslimer. Således utmärkte han sina anhängare från andra muslimer genom att stifta ett eget namn.

Under samma år reste några utav hans släktingar en skiljevägg framför hans moské i avsikt att besvära honom och hans anhängare. Nu behövde de bedjande gå en lång omväg för att ta sig till moskén, en väg som gick genom kvarteren där fientligt inställda hinduer bodde. Detta orsakade stora besvär för moskébesökare. När de vägrade låta sig övertalas och avstå från sina onda uppsikter, tog den Utlovade Messias (frid vare med honom) upp denna tvist i domstolen i juli år 1901. Redan efter en månad fattades ett beslut till hans fördel. Väggen raserades och hans släktingar beordrades att utbetala en ersättning. Men den Utlovade Messias (frid vare med honom) förlät dem, och förskonade dem från att genomföra denna del utav beslutet.

33. Review of Religions - en teologisk tidskrift

År 1902 anvisade den Utlovade Messias (frid vare med honom) att en tidskrift skulle publiceras för att förmedla islams budskap i Europa. Den gavs namnet *The Review of Religions* och publiceras fortfarande. Den trycks i två versioner, en på engelska och en i urdu⁵. Den har visat sig vara ett mycket gynnsamt medel för att propagera islams budskap i Europa och i Amerika, och både vänner och motståndare har berömt dess utmärkta artiklar. Under de första åren så skrev även den Utlovade Messias (frid vare med honom) artiklar i den. Han skrev då på urdu och bidraget översattes sedan för den engelska versionen. Dessa artiklar skapade ett djupt intryck hos läsarna och gav tidskriften stor framgång redan under det första året av dess publikation.

⁵ Nu även med utgåvor på tyska, franska och spanska. (Översättaren)

34. Den uppenbarade predikan

Samma år under högtiden *Eid-ul-Adhá* (en av två årliga muslimska högtider) så höll den Utlovade Messias (frid vare med honom), inspirerad av gudomlig uppenbarelse, en utmärkt predikan på arabiska. Medan han talade tycktes han vara helt tillbakadragen från sin omgivning. Hans ansikte lyste starkt och var mycket respektingivande. Föreläsningen var enastående och dess stil så gripande att även de mest lärda araber inte förmår att framföra dess like. Den är full utav de mest sublima sanningarna och djupa idéerna, och har tryckts under namnet ”*Khutbah Ilhamiyya*”.

35. Undervisning i arabiska

Under denna tid konstruerade den Utlovade Messias (frid vare med honom) en mycket enkel metod för att undervisa sina anhängare i arabiska. Detta var genom att bilda några enkla meningar i arabiska som de lätt kunde lära sig, och på så sätt skulle de kunna bekanta sig med språket. Dessa meningar handlade om olika dagliga ärenden och de verb och substantiv som användes i dem var vardagliga. Ett par lektioner skrevs i denna serie, men eftersom andra mer betydelsefulla ärenden tilldrog sig hans uppmärksamhet fick projektet skjutas upp. Hursomhelst var detta en inspiration för hans anhängare som de i framtiden kan dra stor fördel utav.

Vad han önskade var att arabiskan skulle vara ett andraspråk för muslimer, utöver sitt hemspråk, och att både män och kvinnor skulle bekanta sig med det till den grad att de skulle göra det enklare för framtida generationer att bemästra detta språk, genom att barn undervisas i det redan under tidig ålder. Så länge detta projekt förblir ouppfyllt är det inte möjligt för islam att etablera sig stadigt på sina rötter. Människor som inte är bekanta med språket utav deras heliga skrift kan aldrig bli fullt insatta i sin religion, och inte heller skydda sig mot andra trosutövares angrepp. En översättning avstyr människors uppmärksamhet från att studera originalet, och eftersom en översättning aldrig kan ersätta det så svävar samfundet bort från sin tros sanna mening och anda. Den Utlovade Messias (frid vare med honom) anhängare är fortfarande igång med att uppfylla denna önskan, och med Guds nåd kommer det en dag att uppnås.

36. Grundstenen för Messias minaret - uppfyllelsen av en profetia

Profet Muhammed (frid vare med honom) förutsade att Messias kommer att nedstiga på en vit minaret öster om Damaskus. Profetians innebörd var att den Utlovade Messias skulle komma med de mest slående argumenten och tecknen, att hans storhet skulle uppenbara sig för hela världen samt att han skulle få enorm framgång. Enligt drömtolkningens lärdom betyder minareter klara tecken som ingen kan förneka, och att stå på en höjd innebär att man kommer få högt anseende hos allmänheten, och att framträda i öst innebär att man ska uppnå en sådan framgång som inte kan gå obemärkt. Men den Utlovade Messias (frid vare med honom) önskade även uppfylla denna profetia bokstavligt, och lade därför grundstenen för en minaret vid Aqsa-moskén i Qadian år 1902.

37. Framgångens begynnelse

Under slutet utav 1902 lämnade en person vid namn Karam Din in en åtal om förtal mot den Utlovade Messias (frid vare med honom), som då kallades till förhör i domstolen av Jhelum. Han gav sig av dit i januari år 1903. Resan var ett förebud om hans framgång. Även om han reste för att stå till svars för ett åtal som väckts mot honom, så möttes han av en oerhört stor folkmassa som önskade träffa honom. När han gick av tåget på järnvägsstationen var folksamlingen så omfattande att det knappt fanns plats vid perrongen att stå på. Även vägarna utanför stationerna var svåra att färdas igenom på grund av de enorma folkmassorna. Myndigheterna tvingades ta till särskilda åtgärder för att upprätthålla ordningen, och statsombudsmannen Munshi Ghulam Haidar utsågs till detta uppdrag. Han ledsagade den Utlovade Messias (frid vare med honom) och beredde väg åt ekipaget så att den kunde passera folkmassorna som sträckte sig ända in till staden. Utöver stadsborna hade tusentals människor inrest från landsbygden för att få en blick utav honom. Mer än tusen människor svor trohetseden och initierades i församlingen, och när han uppträdde i domstolen fanns en sådan stor folkmassa på plats att det blev svårt att finna plats åt dem. De bredde ut sig långt utanför på ett fält. Redan vid det första förhöret frikändes den Utlovade Messias (frid vare med honom), och han kunde återvända hem.

Detta år var inledningen av en makalös period av framgång för den Utlovade Messias (frid vare med honom). Ibland mottog han uppemot 500 brev om initiering varje dag, och antalet anhängare växte från några tusen till hundratusentals. Människor från olika samhällsgrupper svor trohetseden, och rörelsen började snabbt sprida ut sig i olika provinser och länder.

38. Martyren

Under samma år drabbades församlingen av en stor förlust. Sahibzada Abdul Latif (ra), en utav dess mest framstående medlemmar, stenades till döds och led martyrdöden i Kabul på grund av anklagelser om kätteri.

39. Slutligt frikännande efter stort besvär i rättssalen

Förföljelserna genom rättsprocesser som uppenbarligen hade upphört efter målet i Jhelum, upprepades nu och tilltog i styrka. Karam Din, som tidigare hade anmält honom för förtal i domstolen av Jhelum, återupprepade nu samma åtal i Gurdaspur. Målet tänjdes i extraordinära proportioner, och en utav domarna blev omplacerad under dess gång. Förhören fastställdes på så tätt intilliggande datum att den Utlovade Messias (frid vare med honom) till sist fick bosätta sig en period i Gurdaspur. De två domarna som översåg fallet var både hinduer, och av en oförklarlig anledning förlängdes rättsprocessen allt för mycket.

Rättsfallet kretsade kring endast tre eller fyra ord. Karam Din hade yttrat en grov lögn om den Utlovade Messias (frid vare med honom), som i sin tur hade hänvisat till honom i en utav sina böcker som ”*Kazzab*”, som både betyder lögnare och en ihärdig lögnare. Han kallade honom även ”*Laim*”, som ordagrant mening betyder ”tarvlig”, men ibland även används för en person av oäkta börd. Målsäganden yrkade om att han hade kallats för en härdad lögnare och oäkting, medan det enda som bevisats om honom var att han hade yttrat en lögn. Domstolen påbörjade då en långlivad diskussion om olika innebörder utav detta ord. Även andra invecklade frågor togs upp, och processen drogs ut så långt att beslutet inte fattades förrän först två år senare.

Under rättegången spreds rykten om att domaren var pressad utav sina trosfränder till att dra fördel utav situationen och att skicka den anklagade till fängelset, även om det så bara skulle vara för en dag. Några vänner som hade hört om dessa rykten kom mycket oroade till den Utlovade Messias (frid vare med honom) och talade om vad de hade fått höra. Vid detta tillfälle låg den Utlovade Messias (frid vare med honom) ner. Medan han lyssnade till vad de hade att meddela, så lyste hans ansikte plötsligt upp och han reste sig upp och sade i en bestämd ton: ”Vad! Kommer han att

lägga sina händer på Guds lejon? Om han gör så, kommer han att få erfara sitt bittra slut!”

Det är inte känt om ryktet verkligen stämmer eller inte, men ungefär samtidigt som han sade detta omplacerades domaren från sin post och berövades från sitt juridiska ämbete och föll i rang. Även domaren som tog över fallet förlängde rättsprocessen, och om den Utlovade Messias (frid vare med honom) tidigare brukade få en stol under rättegången på grund av sin dåliga hälsa, så nekades han nu denna rätt. Vid ett tillfälle lät domaren honom inte ens att dricka när han blev törstig. Efter en segdragen rättegång dömde han den Utlovade Messias (frid vare med honom) till böter på 500 rupier.

Domen överklagades och togs åter upp hos huvuddomaren av Amritsar, som var en europé vid namnet Mr. Hurry. När han granskade fallet, uttryckte han sin förvåning över att domaren hade dragit ut detta så ovanligt mycket, samt tillade att om han hade varit i hans ställe så hade han frikänt den åtalade redan efter det första förhöret. Han ansåg att även om ett hårdare tilltal använts för en person som Karam Din än det som den Utlovade Messias (frid vare med honom) hade gjort, så hade det varit helt på sin plats, och att hela rättegången hade haft ett mycket ovanligt förlopp. Efter en kortvarig prövning lade han ner fallet och frikände den Utlovade Messias (frid vare med honom) samt avskrev skadeståndet.

Således hade ännu en europeisk domare bevisat genom sitt uppträdande att Gud överlåter styret till dem Han finner vara värdiga för det. Rättegången upphörde i januari år 1905, och utgången uppfyllde en uppenbarelse som den Utlovade Messias (frid vare med honom) mottagit från Gud några år tidigare som handlade om rättegångens utgång.

40. En resa till Lahore

Under denna rättegångens förlopp genomförde den Utlovade Messias (frid vare med honom) två viktiga resor. Den första var till Lahore år 1904. Vid detta tillfälle stannade den Utlovade Messias (frid vare med honom) i 14 dagar. Folk från alla håll kom för att ge honom ett varmt mottagande, och på järnvägsstationen var det fullt av människor. Under hans uppehåll var hela staden i rörelse. Utanför hans residens väntade en stor samling på honom från morgon till kväll. Då och då kom hans motståndare och välde glåpord ur sig och försökte ställa till med oreda. Några bland de mer stridslystna försökte sig på att tränga in i hans privata residens och fick fördrivas med tvång.

På några vänners begäran anordnades en allmän föreläsning i Lahore. Talet var nedtecknat och lästes upp utav Maulvi Abdul Karim inför ett stort auditorium, där den Utlovade Messias (frid vare med honom) även själv närvarade. Omkring 10 000 människor hade samlat sig för att lyssna. När talet var avslutat bad publiken att den Utlovade Messias (frid vare med honom) själv skulle säga några ord inför dem. Då ställde han sig upp och talade till samlingen under en halvtimme. Det var känt att människor från olika religioner och sekter, särskilt muslimer, var mycket hotfulla mot honom vart han än gick. Polisen hade därför anordnat ett stort påbud för hans säkerhet. Utöver indiska poliser hade även beväpnade brittiska soldater placerats nära intill varandra. Polisen hade fått lära känna att vissa hade beslutat sig för att skapa oroligheter utanför hörsalen. De hade därför vidtagit stora säkerhetsåtgärder inför den Utlovade Messias (frid vare med honom) hemfärd. Längst fram gick ett par ridande polismän, sedan kom vagnen vari den Utlovade Messias (frid vare med honom) satt, och sist några poliser på fot. Efter dem red några personer på hästar, åtföljda av fler vandrande poliser. Den Utlovade Messias (frid vare med honom) eskorterades alltså under största säkerhet, och hans fiender gavs inte någon

möjlighet att lyckas med sina onda planer. Från Lahore återvände han sedan till Gurdaspur.

41. En resa till Sialkot

Den 3:e oktober reste han till Sialkot. Resan gjordes på insisterande av vänner från Sialkot som sade att eftersom han hade spenderat några år utav sitt ungdomliga liv i den staden, så borde han återigen välsigna den med ett besök nu när Allah gett honom en sådan enorm framgång. Denna resa visade även upp en annan klar indikation på det genomslag som den Utlovade Messias' (frid vare med honom) mission hade fått. På varje mellanstopp kom en sådan stor ansamling av människor att det blev svårt att hysa dem. Vid stationen i Lahore var trängseln så stor att biljetterna till sist tog slut och stationsmästaren fick till sist släppa in även dem utan biljett. I Sialkot var vägen från stationen till hans residens – en sträcka på över 1,5 kilometer – fullpackad med människor. Tåget nådde stationen vid solnedgången. Med en knapp försening kunde han lämna station, och vid denna tid hade solen gått ner. Folkmassorna var så omfattande att man fruktade att folk skulle bli ihjältrampade i mörkret, och polisen hade vidtagit särskilda åtgärder för att hålla vägen klar från människor. En ledande personlighet i Sialkot bistod polisen. Med stor möda och kraft lyckades han bana väg för ekipaget, som endast kunde färdas mycket långsamt. Fönsterluckorna på vagnen var nerdragna. Utöver de människorna som hade ställt sig upp längs vägarna var även verandorna på husen packade. Vissa som inte kunde finna någon ståplats klängde sig i balkongerna och i solskydden. På varje tak hade både hinduer och muslimer tänt lampor så att de kunde få sig en blick av den Utlovade Messias (frid vare med honom). När hans vagn närmade sig räckte människor ut facklor för att kunna se hans ansikte. Några slängde blommor över honom.

Den Utlovade Messias (frid vare med honom) stannade i Sialkot under fem dagar. Utöver personliga samtal han höll med människor som kom och besökte honom i hans residens, höll han även en offentlig föreläsning. Så snart nyheten om denna föreläsning blev känd, utfärdade mullorna en notis

om att det var förbjudet att delta vid den. Utöver denna förordning utfärdades även en ”fatwa” (religiöst dekret, bulla) om att den som lyssnade till detta anförande skulle få sitt äktenskap upplöst. Detta var ett kraftfullt instrument som Indiens lärda använde sig utav för att vidmakthålla sitt grepp om de okunniga muslimerna, men som de inte alls hade någon befogenhet för.

De fientliga mullorna nöjde sig inte enbart med att utfärda ett förbud, utan några utav dem annonserade om en annan föreläsning som motangrepp i en intilliggande byggnad från den som den Utlovade Messias (frid vare med honom) skulle tala i. Syftet var givetvis att avråda människorna från att lyssna till honom. De placerade även ut vakter utanför hörsalen som skulle tala om för de deltagande att det var en synd att lyssna till talet. Vissa utav dem gick så långt att de greppade tag om besökarna för att fördriva dem med tvång. Men trots deras försök kom folk i mängder, och när det blev känt att den Utlovade Messias (frid vare med honom) hade ställt sig vid podiet lämnade människorna den parallella föreläsningen och flockades vid det andra. Även om det inte var en helgdag, så kom även många statliga tjänstemän för att närvara vid denna konferens.

Även detta tal hade skrivits redan på förhand och lästes upp utav Maulvi Abdul Karim. Under föreläsningens gång försökte sig några på att skapa oreda, men de förhindrades abrupt utav poliskommissarien - en europé - som frågade muslimerna varför de blev upprörda av en föreläsare som talade till stöd deras tro och demonstrerade den Helige Profetens storhet? Egentligen borde de kristna ta illa vid sig, tyckte han, eftersom talaren strävade efter att bevisa att deras gud (Jesus Kristus) hade avlidit. Tack vare polisens vaksamhet och höjda beredskap blev det inget upplopp. Ett särdrag av denna föreläsning var att den Utlovade Messias (frid vare med honom) gjorde anspråk på att han företrädde Sri Krishnas (frid vare med honom), och på så sätt underströk han för hinduerna att även de var ålagda att acceptera honom.

När den Utlovade Messias (frid vare med honom) var på väg tillbaka från hörsalen till sitt residens försökte några bland folkmassorna sig på att kasta stenar på honom, men polisen lyckades avvärja detta. Två dagar efteråt återvände den Utlovade Messias (frid vare med honom) hemåt.

42. Maulvi Abdul Karims bortgång

Den 11:e oktober 1905 avled en utav de mest framstående anhängarna av den Utlovade Messias (frid vare med honom), Maulvi Abdul Karim, efter en långvarig sjukdom. Han hade många gånger läst upp den Utlovade Messias (frid vare med honom) offentliga föredrag. Den Utlovade Messias (frid vare med honom) gav instruktioner om att ett teologiskt institut skulle upprättas i Qadian för att utbilda hängivna teologer som kunde ta vid efter de bortgångna.

43. Ett andra besök i Delhi

Ett par dagar efter Maulvi Abdul Karims bortgång reste den Utlovade Messias (frid vare med honom) ännu en gång till Delhi, och stannade där i två veckor dagar. Även om det Delhi inte var detsamma som 15 år tidigare, då dess invånare hade visat stark opposition mot honom, så skapade hans närvaro även denna gång stort tumult i staden. Under uppehållet höll han inga offentliga föreläsningar, men å andra sidan predikade han dagligen vid sitt residens. Utrymmet var hursomhelst begränsat, och endast uppemot 250 personer kunde hysas åt gången. Vid ett eller två tillfällen gjordes försök till att förstöra stämningen, och vid ett annat tillfälle lyckades även fientligt inställda individer med att göra intrång i residenset. Men trots allt var stämningen mycket mer tillfredsställande än vid det förra besöket i staden.

44. På besök i Ludhiana och Amritsar

På tillbakaresan övertalade några medlemmar av församlingen honom till att under ett par dagar göra ett uppehåll i deras stad Ludhiana. Han höll även en föreläsning här, som fick stor framgång. Under stoppet i Ludhiana kom även en delegation från Amritsar och bad den Utlovade Messias (frid vare med honom) om att stanna till i deras stad för en eller två dagar. Denna begäran godtogs, och den Utlovade Messias (frid vare med honom) gjorde uppehåll även här på återresan från Ludhiana. Denna stad var full utav församlingens opponenter, som var under mullornas inflytande. På grund utav deras provokation var de mycket upphetsade av detta plötsliga besök. På dagen för hans föreläsning var motståndarna fast beslutna om att med alla medel förhindra det. När den Utlovade Messias (frid vare med honom) väl kom till den utvalda platsen för föreläsningen, hade ett stort antal mullor - iklädda enorma turbaner och långa mantlar - ställt sig vid ingången och gestikulerade vilt för att hindra människor från att gå in. Många bland de närvarande bar på stenar under sina kläder. Den Utlovade Messias (frid vare med honom) anlände och började med sitt anförande. Mullorna väntade ivrigt på en möjlighet till att upphetsa folket. När föreläsningen hade hållit på i 15-20 minuter, erbjöd en utav den Utlovade Messias (frid vare med honom) anhängare honom en kopp té att dricka, eftersom han led av en torr hals. Den Utlovade Messias (frid vare med honom) avstod erbjudandet med en gest, men på hans insisterande smuttade han lite på koppen.

Detta var under fastemånaden ramadan. Omedelbart började mullorna vråla att han inte var en muslim, eftersom han inte fastade under månaden Ramadan. Den Utlovade Messias (frid vare med honom) talade om för dem att den Heliga Qur'anen hade föreskrivit att varken en sjuk eller en resande borde fasta, och att han för tillfället både var sjuk och på resande fot. Men det är svårt att hämma en upphetsad folkmassa. Tumultet växte, och trots polisens försök kunde det inte hindras. Till sist föreslogs det att den

Utlovade Messias (frid vare med honom) skulle slå sig ner och att någon skulle sjunga en dikt. Detta ledde till att folkmassan lugnade sig, men när den Utlovade Messias (frid vare med honom) ställde sig upp för att fortsätta sitt tal började mullorna återigen sina klagorop. De hetsade folket till att storma podiet och att gå till angrepp mot den Utlovade Messias (frid vare med honom). Polisen försökte förgäves att förhindra de tusentals anfallande människorna, som forsade fram likt en ohämmad havsvåg.

När polisen insåg att de inte längre kunde hålla dem tillbaka, meddelade de den Utlovade Messias (frid vare med honom), som då avbröt sitt tal. Men detta stillade inte oroligheterna, och massorna fortsatte med att försöka gå till angrepp mot podiet. Poliskonstapeln ombad då den Utlovade Messias (frid vare med honom) om att dra sig undan in till en lägenhet, och skickade en polis för att hämta en vagn. Vagnen placerades utanför sidodörren till lägenheten, och den Utlovade Messias (frid vare med honom) kunde då påstiga. När han var på väg med att slå sig ner hade folkmassorna fått reda på var ha befann sig, och en utav dem kom rusandes och slog med sin käpp mot honom. En utav hans nära stående anhängare ställde sig snabbt emellan för att parera slaget. Lyckligtvis slogs käppen mot den öppnade vagnsdörren, och den alerta anhängaren kom undan med en lindrig skada.

Så snart som den utlovade Messias (frid vare med honom) hade slagit sig ner började vagnen rulla. Folkmassan öste stenar mot den. De slog mot de öppna fönsterluckorna och föll sedan ner. Tack och lov skadades ingen inuti vagnen. Endast en av stenarna flög igenom fönstret och träffade en utav den Utlovade Messias (frid vare med honom) söner i handen. Ett flertal träffade de poliser som skyddade vagnen. Då gick polisen till motangrepp och skingrade folkmassan. De stod både framför och bakom vagnen, och några hade placerat sig på dess tak, och på så sätt kunde vagnen snabbt färdas mot den Utlovade Messias (frid vare med honom) residens.

Dagen därpå återvände den Utlovade Messias (frid vare med honom) till Qadian.

45. Sadr Anjuman

I december år 1905 mottog den Utlovade Messias (frid vare med honom) en uppenbarelse om att hans bortgång var förestående. Han skrev då en broschyr med namnet "al-Wasiyyat" (Testamentet) och delade ut det bland sina anhängare. I detta häfte meddelade han dem om uppenbarelsen om sin bortgång, och avsåg genom detta att trösta dem. Han förkunnade även under gudomlig vägledning om grundandet av en gravgård, och för de som önskade bli begravda däri fastställde han vissa villkor, bland annat att de skulle avsätta en tiondel av sin förmögenhet och sitt arv till islams proklamation. Han tillkännagav även att Gud hade gett honom glädjebudskapet om att endast de skulle begravas däri som var ämnade för paradiset. Han tillsatte en kommitté som skulle förvalta och administrera de egendomar som de ansökande testamenterat för spridandet av Islam.

Utöver detta förutsade han även att Gud efter hans bortgång skulle ta hand om och fostra församlingen likt Han gjort för de tidigare profeterna. Gud skulle till att uppresas män för att se efter samfundet, likt Han upprest Abu Bakr (måtte Allah vara nöjd med honom) för att se efter muslimerna efter den Helige Profeten Muhammads (Allahs frid och välsignelser vare med honom) bortgång. Innan al-Wasiyyat tryckts fanns separata kommittéer som förvaltade skolan och tidskriften. Genom al-Wasiyyat bildades en ny kommitté som ansvarade för gravplatsen och ansökningarna. Senare omformade han denna Anjuman år 1906, på förslag från några utav hans anhängare, till en större kommitté - Sadr Anjuman - och denna ansvarade nu för all utbildning vare sig religiös och sekulär, för tidskriften Review of Religions samt för gravgården och alla andra aktiviteter.

46. Politisk uppvigling och hets

I september år 1907 dog den Utlovade Messias (frid vare med honom) yngsta son Mubarak Ahmad blott åtta år gammal, enligt en profetia som publicerades vid hans födsel. Under samma år vidtogs åtgärder för att etablera branscher utav Sadr Anjuman i olika städer. Två män och en kvinna kom för att besöka honom ända från Amerika. Med dem förde han ett långt samtal, vari han framlade syftet med Messias återkomst. Under detta år rådde politisk uppvigling i hela Punjab. I vissa distrikt var ett uppror nära förestående. I och med detta publicerade den Utlovade Messias (frid vare med honom) en annons för sina anhängare vari anvisade dem om att vara ståndfasta i sin lojalitet gentemot regeringen, och enligt hans instruktioner erbjöd många av hans anhängare sin tjänst för att kuva upproret.

47. Aria Samaj-konferens

I december år 1907 sammankallade Arya Samajerna en religiös konferens i Lahore och bjöd in anhängare från olika trosläror för att delta. De fastställde även grundregeln att ingen skulle tillåtas att angripa någon annan religion, och lovade själva om att de skulle följa detta villkor. Även den Utlovade Messias (frid vare med honom) ombads delta i konferensen. Hans omedelbara reaktion var negativ eftersom han misstänkte ohederlighet, men hursomhelst skrev han ett tal för denna sammankomst. I denna föreläsning bjöd han varmt in Ariya Samajerna till ömsesidig förståelse, och beskrev sedan islams säregenskaper på ett utmärkt sätt. Ungefär 500 församlingsmedlemmar köpte biljetter för att närvara vid konferensen, och även många andra muslimer följde deras exempel. Men när det var värdarnas tur att tala, så smädade de den Helige Profeten (Allahs frid och välsignelser vare med honom) och yttrade grova anklagelser mot honom. Men i lydnad till den Utlovade Messias (frid vare med honom) instruktioner utstod hans anhängare tålmodigt dessa angrepp mot deras allra djupaste övertygelser, och ingen protesterade därför mot denna allvarliga förseelse.

48. Finanskommissarien i Qadian

Den 21 mars 1908 besökte Sir James Wilson (finanskommissarien av Punjab) Qadian. Eftersom detta var hans första besök i Qadian ombad den Utlovade Messias (frid vare med honom) alla sina anhängare att varmt välkomna honom, och ett tält sattes upp för honom på skolgården. Den Utlovade Messias (frid vare med honom) välkomnade honom även som gäst i sitt hem. Eftersom hans motståndare hade föregett att den Utlovade Messias (frid vare med honom) i hemlighet var regeringens fiende, och att han därför inte besökte några statliga ämbetsmän, så tog han vara på detta tillfälle för att tillbakavisa ut denna grundlösa misstanke. Därför gick han nu själv för att möta finanskommissarien.

Vid detta tillfälle ledsagades han av sju eller åtta utav sina anhängare. Finanskommissarien mottog honom vänligt vid ingången till tältet och frågade om olika saker som rörde samfundet. En punkt från det samtal som följde är särskilt nämnvärt. Nyligen hade Muslim League grundats, och brittiska ämbetsmän ansåg att detta parti skulle vara en fördelaktig motvikt till kongressens ogynnsamma inflytande. Vissa gick så långt att de uppmuntrade aristokratins medlemmar att sluta sig till det nybildade partiet.

Finanskommissarien nämnde detta parti under samtalet, och frågade om den Utlovade Messias (frid vare med honom) syn i frågan. Han svarade att han inte alls var positivt inställd till detta parti. Då nämnde finanskommissarien några goda saker om The Muslim League, men den Utlovade Messias (frid vare med honom) stod fast vid sin åsikt att sådana politiska metoder och aktiviteter alltid bar med sig allvarliga risker. Sir Williams bad honom att inte döma partiet enligt erfarenheterna från kongressen. Under de omständigheter som kongressen hade bildats var det förutsägbart att den skulle överskrida alla gränser med sina krav. Men The Muslim League hade grundats av sådana personer, och utgjordes av en sådan konstitution, att den omöjligt kunde följa i kongressens spår. Då sade

en utav den Utlovade Messias anhängare, Khwaja Kamal ud Din, att han stödde finanskommissariens åsikter och att han själv var en medlem av partiet, och att dess regler var sådana att det inte fanns någon fara för att den skulle ändra sina riktlinjer. Men den Utlovade Messias (frid vare med honom) gav båda samma svar, och att det partiet en dag säkerligen skulle anta kongressens karaktär, och att han ansåg politisk inblandning vara något mycket riskabelt. Här upphörde samtalet, och det skulle senare visa sig att den Utlovade Messias (frid vare med honom) ord besannades till punkt och pricka.

49. Sista besöket i Lahore

Den 26:e april samma år beslöt han sig för att resa till Lahore, då hans hustru behövde genomgå en behandling. Natten innan avresa mottog han följande uppenbarelse på persiska: ”känn dig inte trygg inför tidens missöden” (مباش ایمن از بازی روزگار). Han meddelade omedelbart de omkring sig, och sade att detta förebådade något allvarligt som skulle inträffa. Under samma natt insjuknade plötsligt hans yngre son Mirza Sharif Ahmad. Resan sköts därför upp en dag. Under samma dag hade även andra medlemmar av gruppen insjuknat. Hursomhelst gav de sig av. När de nådde Batala, där järnvägsstationen för Qadian var belägen, upptäckte de att det var brist på vagnar på grund av oroligheter som uppstått på fronten, och att det därför inte gick att reservera några platser åt dem. Gruppen fick då göra ett uppehåll i Batala på två tre dagar. Den Utlovade Messias (frid vare med honom) föreslog för sin hustru att de i enlighet med uppenbarelsen han mottagit, som förebådade en olycka, borde stanna i Batala för ett par dagar. Detta borde räcka för att ge henne omväxling, och samtidigt kunde en kvinnlig läkare inkallas. Men hon insisterade om att hon skulle föras till Lahore.

Som vanligt medförde hans ankomst i Lahore stor oreda, och mullorna slog enligt sedvänja ihop sig för att bekämpa honom. En rad av föredrag hölls intill den byggnad som den Utlovade Messias (frid vare med honom) uppehöll sig i. De startade varje dag på eftermiddagen och höll på till tio-tiden på kvällen. I dessa tal yttrades de allra grövsta förolämpningarna mot honom, och eftersom den enda vägen till residenset gick intill denna plats var detta en mycket plågsam upplevelse för hans anhängare. Den Utlovade Messias (frid vare med honom) uppmanade dem om de stillsamt borde passera och inte bry sig om vad de sade, då deras ord inte kunde orsaka någon som helst skada. Eftersom han avsåg att stanna i staden en tid kom medlemmar av församlingen från alla håll, och det var således alltid

ett stort uppbåd i huset. Utöver detta kom även många andra personer för att besöka honom.

50. Ett föredrag inför de förmögna

Eftersom Indiens välställda, liksom de över hela världen, är starkt avvisande mot religion, så anordnade en utav dem som själv inte var en anhängare utan en stor beundrare av den Utlovade Messias (frid vare med honom) ett tillfälle för honom att tala inför personer utav denna samhällsklass vid en middag. Föredraget blev utdraget, och när en timma hade förflutit gav en utav gästerna uttryck för sitt bristande tålamod. Då sade många utav gästerna att de var vana vid att dagligen äta middagar, men att de aldrig tidigare intagit en andlig måltid likt den de nu hade framför sig, och att den Utlovade Messias (frid vare med honom) därför skulle fortsätta sitt tal. Således talade han i ytterligare två timmar. Utifrån detta tal rapporterades det att den Utlovade Messias (frid vare med honom) hade hävt sitt anspråk om att vara en profet. Även tidskriften *Lahore Daily Akhbar-e-Ám* publicerade denna nyhet. Då utfärdade den Utlovande Messias (frid vare med honom) ett förnekande till detta och sade att han hade gjort anspråk om att vara en profet, och aldrig återkallat det. Det han däremot hade nekat till var att han var grundaren av ett nytt lärosystem (sharia), eftersom den sista läran hade framförts av den Helige Profeten Muhammad (frid vare med honom) och som fortfarande var gällande.

51. Ett budskap om fred

Den Utlovade Messias led utav kronisk maginfluensa, och när han anlände i Lahore förvärrades tillståndet. Den kontinuerliga strömmen utav gäster gav honom ingen tid över för att vila. Under denna tid mottog han följande uppenbarelse på arabiska; الرَّحِيلُ ثُمَّ الرَّحِيلُ (*Tiden för avfärd är nära: igen, tiden för avfärd har närmat sig*). Denna uppenbarelse orsakade stor oro bland hans följe, men strax efteråt nådde nyheten dem om en väns bortgång från Qadian och detta dämpade oron eftersom man antog att uppenbarelsen pekade mot detta inträffande. Men när någon frågade den Utlovade Messias (frid vare med honom), så svarade han att uppenbarelsen åsyftade en annan mer betydelsefull person och inte den avlidne. På grund av denna oro uttryckte hans fru sitt önskemål att de skulle återvända till Qadian. ”Jag förmår inte återvända nu”, sade han, ”den är enbart Gud som kan återföra mig nu.” Trots sin sjukdom och denna uppenbarelse var han fortsatt hängiven åt sitt arbete.

I detta tillstånd beslöt han sig för att hålla ett föredrag om ämnet vänskap och inbördes förståelse mellan hinduer och muslimer. Han skrev föredraget och gav det titeln ”Fredsbudskapet” (*Paigham-e-Sulh*). Hans ansträngning för denna uppgift förvärrade hans sjukdom ytterligare. En natt innan han färdigställt det fick han uppenbarelsen:

”Förlita dig inte på detta obeständiga liv”⁶

Han meddelade omedelbart sin familj om dessa ord och sade att de åsyftade han själv. Följande dag var föredraget färdigskrivet, och det skickades till tryck. Den påföljande natten förvärrades magsjukan och gjorde honom mycket svag. Han kallade på sin fru. När hon kom var hans tillstånd mycket svagt. Oroligt frågade hon vad som höll på att ske. Han svarade: ”Detsamma som jag brukade tala om för dig.” Därpå drabbades

مكن تكيه بر عمر نا پائيدار⁶

han av ytterligare ett anfall, och han blev allt svagare. ”Kalla på Noor-ud-din,” sade han, ”och väck Mahmud [författaren] och Mir sahib [hans svärfar]. Jag låg och sov i ett lägre beläget rum en bit bort, och vaknade genast.

Jag fann honom i stor smärta. Läkaren hade redan anlant och hjälpte så gott han kunde. Men han återhämtade sig inte. Till sist gavs en injektion, och han somnade. Han vaknade upp vid gryningen och förrättade morgonbönen. Han var mycket hes och kunde inte yttra ens ett ljud. Han bad om penna och papper men förmådde inte skriva någonting. Pennan föll från hans händer.

Då lade han sig ner och blev alldeles matt. Vid halv-elva tiden (den 26:e maj 1908) reste sig hans själ mot den Sanne Härskaren, i Vars tjänst han hängivit hela sitt liv. انا لله وانا اليه راجعون (Förvisso tillkommer vi endast Allah, och till Honom ska vi säkerligen återvända) . Upp till detta ögonblick fanns endast ett enda ord på hans läppar, och det var ”Allah”.

Nyheten om hans död spreds som en blixtnär över hela staden. Samfundets anhängare i olika provinser meddelades genom telegram. Kvälls- och morgontidningarna spred nyheten om denna stora personlighetens bortgång över hela Indien. Hans storsinta behandling av de fientligt inställda mot honom kommer för alltid att kommas ihåg, och likaså deras vilda glädje som bröt ut då nyheten om hans död nådde dem. Inom en halvtimme samlades en stor folkmassa utanför den byggnad där hans kropp låg och började sjunga triumferande sånger.

Kärleken hans anhängare hyste för honom kan uppskattas av att när de såg hans kropp ligga framför dem var de beredda att förneka vad deras ögon beskådade, hellre än att låta sig själva inse att deras älskade hade lämnat dem för alltid. Skillnaden mellan anhängare av föregående messias och anhängare av denne messias kärlek till sin respektive ledare var att då de föregående var djupt förvånade inför det faktum att han överlevt

korsfästelsen, och kunde inte tro att han överlevt. Men den nutida messias anhängare kunde inte acceptera att han skulle ha lämnat dem för evigt.

Tretton hundra år tidigare hade en poet beskrivit sorgen av den Helige Profetens (frid vare med honom) med dessa ord:

”Du var pupillen av mitt öga, och genom din bortgång har mina ögon förblindats. Efter dig kan nu vem som helst dö, för jag fruktade enbart för din bortgång.”

1300 år senare hade himlavalvet ännu en gång beskådat samma händelse då den Helige Profetens (frid vare med honom) trofasta anhängare avled, nämligen att all lycka för de som fått lära känna honom hade förflyttats till det kommande livet och att denna värld framstod vara meningslös för dem. Idag, åtta år senare (1916), råder samma känsla. Även om hundra år skulle förflyta, så skulle de inte kunna glömma tiden då Guds älskade sändebud vistades bland dem.

Smärta gör människan vanmäktig, och även jag har avvikit i min skildring av den Utlovade Messias (frid vare med honom) bortgång. Jag nämnde nyss att han gick bort vid halv elva-tiden, och redan då gjordes förberedelser för att återföra hans välsignade kropp till Qadian. På kvällståget gav sig således hans samfund av tillsammans med hans kropp, och med starkt nedtyngda hjärtan. Således uppfylldes uppenbarelsen som den Utlovade Messias (frid vare med honom) tidigare mottagit, och som tryckts i olika tidskrifter, att ”de har hämtat hans lik i en liksvepning” (اس کی لاش کفن میں لپیٹ کر لائے ہیں). När de nått Batala fördes hans kropp omedelbart till Qadian, och innan han begravts hade samfundet i Qadian (vari hundratals hade anlänt utifrån) samstämmigt antagit Hazrat Maulvi Nuruddin (ra) som hans efterträdare och svurit honom trohetsed. Således uppfylldes profetian som nedtecknades i boken ”al-Wasiyyat” (Testamentet) att liksom Hazrat Abu Bakr (måtte Allah vara nöjd med honom) utvaldes efter den Helige Profetens (Allahs frid och välsignelser

vare med honom) bortgång, så kommer Gud låta samma sak ske i mitt samfund. Efter detta ledde hans efterträdare hans begravningsbön, och han begravdes efter middagstid. Således uppfylldes uppenbarelsen han fick 1902 och som publicerats i olika tidskrifter, att

”En händelse den 27:e rörande oss” (ستائس کا ایک واقعہ ہمارے متعلق),

eftersom han gick bort den 26:e och begravdes den 27:e. Tillsammans med denna uppenbarelse fanns en annan, som tydliggjorde den, nämligen att ”tiden har kommit” (وقت رسید).

Vid hans bortgång medgav alla hinduiska och kristna tidningar att en storslagen man av samtiden hade gått bort.

